

เธอล้ำพูดว่า ณ วินาทีนี้ ไม่มีใครโชคร้ายเท่าเธออีกแล้ว

โอเค ไม่นับผู้คนที่อดอยากในประเทศโลกที่สามนั้นนะ แต่พูดถึงบรรดาหญิงสาวที่ถูกแฟนบอเลิกในวินาทีนี้นั้น เธอมั่นใจว่าไม่มีใครโดนแบบที่เธอโดนอยู่นี้แน่นอน หรืออาจจะมี แต่ก็ช่างเถอะ!

“พี่ขอโทษจริงๆ นะวาวา” ชายหนุ่มมองเธอด้วยแวตารู้สึกผิด “วาวาไม่โกรธ ไม่เกลียดพี่ได้ไหม”

วาสิตามองชายหนุ่มที่เพิ่งเปิดปากขอจบความสัมพันธ์ (ที่จริงๆ ก็ไม่ได้เป็นรูปเป็นร่างอะไรตั้งแต่ต้น) กับเธอหมาดๆ อย่างอึ้งงัน ก่อนจะส่ายหน้าช้าๆ “วาก็ไม่ได้โกรธหรือเกลียดอะไรพี่นี่ทั้งนั้นคะ วาแค่...” แค่...แค่ช็อกจนพูดอะไรไม่ออกต่างหากล่ะ!

สารพัดเหตุผลบอเลิกที่เคยมีในประวัติศาสตร์โลกของเขาเป็นเหตุผลที่ว่าเขาไม่ได้ชอบเธอแล้ว

เจาะจงอีกนิด เขาไม่เคยชอบเธอ

เพิ่มความพิเศษอีกหน่อย...เขาไม่เคยชอบผู้หญิงเลย!

วาสิตาเบนสายตาไปมองชายหนุ่มชาวตีกักคนที่นั่งอยู่เคียงข้างแฟนเก่าหมาดๆ ของเธอ สมอที่มักจะทำงานเร็วเสมอในตอนนี้นั้น เกิดอาการค้างไปชั่วขณะ ในเมื่อใกล้ชิดสนิทสนมกันมาเป็นปี ทำไม

เธอถึงไม่รู้ลึกถึงจิตๆ ในใจบ้างเลยนะว่า...

เขาชอบเพศเดียวกัน!

ใครจะไปคิดว่า เธอ วาสิตา สิริรักษ์ หรือที่ใครๆ ก็รู้จักในชื่อ วาวา นางร้ายสุดแซบ หญิงสาวที่ทั้งสวยทั้งเก่ง เจ้าของสวนสูงหนึ่งร้อย เจ็ดสิบเซนติเมตร รูปร่างเพียวสวยไปทุกสัดส่วน ไม่ว่าใครก็อยาก ได้เธอด้วยกันทั้งนั้น มีทั้งไฮโซ ทั้งนักแสดง ทั้งนักกีฬาทีมชาติ มา ตามติดไม่รู้ตั้งกี่คน

แล้วทำไม...ทำไมยยย...อ้ายยย...

หลังจากกรีดร้องในใจไปหลายสิบตลบ วาสิตาก็นั่งกลับมามอง ชายหนุ่มตรงหน้าเธออีกครั้ง...ณัฐนันท์ เตชะวรกุล ไฮโซชื่อดัง เจ้าของ ห้างสรรพสินค้าหลายแห่งในกรุงเทพฯ เธอรู้จักเขาผ่านกลุ่มเพื่อนที่จัดงานวันเกิดให้ใครสักคนในกลุ่มนั้นละ ขอโทษที่ เธอจำไม่ได้ว่าชื่ออะไร เขาเป็นคนเรียบร้อย อ่อนโยน และมีสมอง ไม่เหมือนพวกลูกเศรษฐี คนอื่นๆ ที่เคยเจอ ที่มักไม่ทำงานทำการอะไรนอกจากใช้เงินพ่อแม่ เที่ยวเล่นไปวันๆ เพราะคุณสมบัติครบถ้วนที่เขามี เขาจึงเข้าตาเธอ ไม่น้อย

ตลอดเวลาหลายปีที่อยู่ในวงการบันเทิง เธอก็วางตัวอย่างดี ไม่เคยมีข่าวกับใครมาก่อน จนกระทั่งณัฐนันท์ เธอตอบรับไมตรีที่เขา มีให้มากกว่าปกติ ทำความรู้จักกันไปได้พักหนึ่งก็พบว่าเขาเป็นคนดี ใช้ได้ (ฐานะยิ่งดีเกินคำว่าใช้ได้) ทำให้เธอเริ่มที่จะเปิดตัวเขากลายๆ ด้วยการไปงานคู่กันบ้าง แต่ก็กักสถานะอยู่แค่คนสนิท ตามประสา คนในวงการที่ไม่มีใครใช้คำว่าแฟนกันเท่าไร

จนกระทั่งเวลาผ่านไปเป็นปี เธอก็เริ่มคิดจริงจังว่าควรแก่เวลา ที่จะใช้คำว่าแฟนออกสื่อได้หรือยัง ถึงแม้ว่าเขาและเธอจะไม่เคยมีการ ขอคบจริงๆ จังๆ แต่ดูจากการเจอกันสัปดาห์ละสองครั้ง ชื่อของให้กัน ในวาระโอกาสต่างๆ ไปออกงานด้วยกันหลายรอบ มันก็เหมือนเป็น

แฟนกันไปแล้วนั่นละ แถมตลอดระยะเวลาที่รู้จักกันมา เขาก็เทกแคร์
ดูแลเธออย่างดี เป็นสุภาพบุรุษ ให้เกียรติเธอทุกเรื่อง ซื่อสัตย์ จริงใจ
ไม่เคยมีเรื่องให้ไม่มั่นใจว่าเขาจะแค้นมาเล่นๆ กับเธอ หรือต้องคอย
ระวังว่าเขาจะแอบมีสาวอื่นไปด้วยในเวลาเดียวกัน

แน่นอนละ เขาจะไปมีสาวอื่นได้ยังไงในเมื่อเขา...เขา...เขามี
ผู้ชายอื่นแทน!...ฮือออ...

“น้องว...พี่ขอโทษ พวกเราไม่ได้อยากจะให้เรื่องมันเป็นแบบนี้
เลย พี่ผิดเองที่ไม่กล้าบอกความจริงกับน้องวตั้งแต่ตอนที่รู้ตัวว่า
รักกัน แล้วยิ่งนานวันเข้า มันก็ยิ่งถลำลึกขึ้นไปเรื่อยๆ กว่าจะรู้ตัวอีกที
พวกพี่ก็...”

“เดี๋ยวนะคะ” นางร้ายแฟนทั้งยกมือขึ้นตรงหน้าเป็นการส่ง
สัญญาณให้หยุดพูดอย่างไม่แน่ใจนักกับคำที่เพิ่งได้ยิน “กรอเทปกลับไป
ก่อนหน้านี้นะก่อน ตอนที่รู้ตัวว่ารักกัน...แปลว่าอะไรคะ แปลว่าพี่นท
เพิ่งจะค้นพบตัวเองงั้นหรือคะ”

แบบนี้แปลว่าเขาเพิ่งค้นพบว่าชอบเพศเดียวกันตอนที่คบหากับ
เธอหรือ

นะ...นี่...นี่เธอไร้เซนส์ถึงขั้นทำให้ผู้ชายหมดความชอบในสตรี
เพศเลยงั้นหรือ!

“คือ...พี่ก็...”

ณัฐนันท์อีกอักไปเล็กน้อย เพราะมันเป็นเรื่องที่ยากจะยอมรับ
อยู่เหมือนกัน แม้ว่าสังคมสมัยนี้จะเปิดกว้างกว่าเมื่อก่อน แต่กับเขาที่
มีหน้ามีตาในสังคม ไหนจะบุพการีที่ยังคงมีความคิดแบบหัวโบราณ
อีก เขาจึงหักห้ามใจตัวเองอย่างมาก และตั้งใจจะเก็บมันเป็นความลับ
ตลอดไป วาสิตาก็เป็นผู้หญิงที่ดีและเพียบพร้อม เธอไม่ingaเอาแต่ใจ
เขาเลยคิดว่าเขาคงอยู่กับเธอได้ จนกระทั่งเจอวเดซ...คนที่เข้ามา
ทำให้โลกของเขาสั่นไปทั้งใบ นั่นเป็นตอนที่เขารู้ตัวว่าเขาไม่สามารถ

หลอกตัวเองต่อไปได้อีกแล้ว

“พี่ไม่เคยคิดมาก่อนว่าทุกอย่างมันจะเป็นแบบนี้ แต่หลังจากได้รู้จักกับเดช ตั้งแต่ที่พี่เจอเขา...พี่...พี่ไม่เคยรู้สึกมีความสุขและมีอิสระแบบนี้มาก่อน พี่ได้ค้นพบตัวเอง พี่...พี่...พี่พยายามแล้วนะน้องวา พี่พยายามซ่อนมันแล้ว แต่พี่อดอดเหลือเกิน พี่ไม่อยากปิดบังอีกต่อไปแล้ว พี่อยากมีความสุข พี่อยากทำในสิ่งที่พี่อยากทำ พี่...”

“พอค่ะ พอ”

วาสิตาแทรกซัดขึ้นก่อนที่เขาจะร่ายยาวไปมากกว่านี้ หญิงสาวสุดหัวใจเข้าลึกเพื่อตั้งสติ พยายามกลั่นกรองความคิดที่วิ่งพล่านเหมือนมีแมลงสาบร้อยตัวในหัว เธอเห็นความรู้สึกผิดขายชดในดวงตาเขา รวมถึงสีหน้าของชายหนุ่มอีกคนข้างๆ เขานั้นด้วย รู้ดีว่าตัวเองต้องพูดอะไรออกไปให้เรื่องนี้จบด้วยดี อย่างไรก็ตามเขาก็กลัวที่จะบอกความจริง ไม่ได้หลอกเธอไปเรื่อยๆ

ร่างเพรียวบางยัดตัวนั่งหลังตรง ประสานมือไว้บนตัก แล้วเริ่มเอ่ยขึ้นเมื่อจืดระเบียบความคิดของตัวเองได้แล้ว “พี่นัทคะ ว่าไม่โกรธไม่โทษ ไม่มีปัญหาอะไรทั้งนั้นในสิ่งที่พี่นัทเป็น วาเข้าใจว่าความรู้สึกมันห้ามกันไม่ได้” เธอส่งยิ้มให้เขา ยิ้มที่ซ่อนความเจ็บใจของตัวเองไว้ได้อย่างเนียนที่สุดสมกับที่เป็นนักแสดงมากฝีมือ “วายินดีกับพี่นัทด้วยซ้ำที่พี่นัทได้ค้นพบตัวเองและมีความสุข ได้เจอคนที่ใช่ วายินดีด้วยจริงๆ นะคะ”

“น้องวา...”

ณัฐนันท์น้ำตาเริ่มขึ้นมาจากทันที จนแฟนหนุ่มต้องรีบดึงเข้าไปกอดปลอบใจ และนั่นทำเอาวาสิตาถลอลงตามองบนหนึ่งที...อ๊พีนัท พอรู้ตัวเองปั๊บก็พุ่งไปเซ่สุดทางเลยนะ อีโมชันเซนซิทิฟมาเต็มมากค่ะ!

“เอาละค่ะ ถ้าไม่มีอะไรแล้ว วาขอตัวก่อนนะคะ” ร่างเพรียวลุกขึ้นยืน สองหนุ่มก็ลูกลงตาม ทำท่าเหมือนจะเดินไปส่งเธอถึงรถ ซึ่งเธอ

รีบโบกมือปฏิเสธเพราะต้องการเวลาให้ตัวเองคิดทบทวนถึงข้อมูลทั้งหมดที่ได้รับ เธอเข้าใจเขา แต่ไม่ได้แปลว่าเธอจะทำใจได้เลยในทันที ต้องยอมรับว่ามันจุกไม่น้อย เจอกันทุกสัปดาห์มาเป็นปี จะให้พูดว่าไม่มีความผูกพันอะไรเลยก็คงโกหก

อย่างไรเสีย สำหรับนางร้ายอันดับหนึ่งอย่างเธอ เรื่องนี้ไม่ระคายเคืองอะไรหรอก เขาไม่ต้องการเธอก็เรื่องของเขา เธอหาใหม่ได้ ไม่อยากจะคุยหรอกนะ แต่เธอมีหนุ่มๆ จ่อคิวรออยู่แล้ว จะเอาลูกใครหลานใครล่ะ บอกมาเลย!

เป็นห่วงก็แค่เรื่องเดียว ถ้าเรื่องนี้หลุดไปถึงนักข่าวเมื่อไร เธอได้ขึ้นหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์บันเทิงทุกฉบับแน่

หนึ่งสัปดาห์ต่อมา

กลางลานกิจกรรมภายในห้างดังตอนนี้นั้นเต็มไปด้วยความครึกครื้น ทั้งแสงไฟทั้งเสียงเพลงจัดเต็มชนิดที่ว่าใครเดินผ่านก็ต้องหยุดดูด้วยความสนใจ ในงานมีทั้งแขกผู้มีเกียรติ นักข่าว และช่างกล้องเต็มไปหมด

“ขอขอบคุณคุณวาวามากนะคะ ที่ให้เกียรติมาให้ความรู้เรื่องการดูแลสุขภาพอย่างถูกวิธีกับเราในวันนี้ ได้รู้เคล็ดลับดีๆ แบบนี้เห็นทีคงต้องรีบทำตามบ้างแล้วค่ะ เพราะอยากหุ่นสวยแบบคุณวาวเหลือเกิน”

วาเลียยิ้มหวานรับคำชมจากพิธีกร ก่อนจะเผื่อแผ่รอยยิ้มนั้นไปยังกลุ่มคนดูรอบๆ ที่มีแฟนคลับของเธอปนอยู่เกินครึ่ง วันนี้เธอมาเป็นแขกรับเชิญในอีเวนต์รักสุขภาพของนิตยสารภูเก็ตเฮลท์ เพื่อพูดถึงวิถีดูแลสุขภาพปรางของเธอ

ทำไมล่ะเธอ ก็เพราะหุ่นเธอเลิศจานะสิ ขาเธอเรียวยาวไร้ซึ่งเซลลูไลท์ ก้นกึ่งองงาม หน้าท้องก็แบนราบแบบมีกล้ามเนื้อที่พอจะ

นับได้ครบว่ามีหกแพ็ก แม้ว่าบางที่มันจะเลื่อนรางไปบ้างหลังมืออาหาร ส่วนหน้าอกหน้าใจ...โอเค อาจจะไม่ได้อะไรมาก ไม่อวบอิม ไม่ตู่ไม่ได้อุ้ม มาจากรุ่น แต่!...มันก็ได้ไข่ดาว ไม่ได้แบนราบ พอมีให้เห็น หนูๆ กำลังดี ไม่หย่อนไม่ยานอะ เคป๊ะ

แถมนอกจากหุ่นดีแล้ว กระแสความดังของเธอก็กำลังมาแรง เพราะละครที่เล่นเพิ่งจะฉายไป ไหนจะโฆษณาอีกหลายตัว ดังนั้นเธอนะเหมาะสมที่สุดแล้วในเวลานี้ที่พวกเขาจะเชิฐมาพูดคุยบนเวที เพราะมันใจได้ว่าจะต้องได้รับความสนใจจากเหล่าคนดูมากๆ อย่างแน่นอน

“ยินดีค่ะ วราราย้าอีกครั้งนะคะ สิ่งที่ดีและได้ผลที่สุดคือการหมั่นออกกำลังกายและทานอาหารที่ดีมีประโยชน์ เราไม่จำเป็นต้องอดอาหารหรือพึ่งยาใดๆ ช่วยเลย แถมสองอย่างนี้นอกจากทำให้รูปร่างดี สุขภาพดีแล้ว จิตใจเราก็จะสดใสตามไปด้วยค่ะ”

“จะท่องจำไว้ให้ขึ้นใจเลยนะคะ ขอขอบคุณคุณวราราย้าอีกครั้งนะคะ ยังไงก่อนจะจากกันไปในวันนี้ ขอเชิญท่าน...”

พิธีกรเอ่ยเชิญคณะผู้บริหารและทีมงานที่สำคัญๆ สองสามท่าน ขึ้นมาถ่ายภาพรวมบนเวที วาสิตาส่งไมโครโฟนในมือให้แกสตาฟฟ์ด้านหลัง จากนั้นก็ค่อยๆ ถอดแจ็กเก็ตยีนที่สวมอยู่ออก เหลือแค่เพียงสปอร์ตบราแบบครึ่งตัวสีขาวกับกางเกงออกกำลังผ้ายัด ที่ทำให้ทุกคนได้เห็นกล้ามเนื้อของเธอยิ่งเต็มที แฮม...เฟื่องงานนี้แล้วเธออุตส่าห์รับประทานแค่ซูปรั่วเล็กๆ ถ้วยเดียวแทนข้าวเที่ยงเพื่อที่กล้ามเนื้อของเธอจะได้ไม่โดนพุงบังเลยนะ

กว่าที่นางร่ายหุ่นดีจะได้พักรอยยิ้มบนหน้าหลังจากยืนโพสท่าให้ช่างภาพกดชัตเตอร์กันจนเป็นที่พอใจก็กินเวลาไปราวๆ สิบห้านาที เธอสวมเสื้อแจ็กเก็ตยีนกลับเหมือนเดิมเมื่อจบงาน รับทิวชูจากคนดูแลส่วนตัวที่มีหน้าที่อำนวยความสะดวกทำให้เธอตลอดการทำงานในอีเวนต์

มาซัปปะหึงอและความมันบนใบหน้าขณะลงจากเวที เตรียมอ้อมไปยังห้องแต่งตัวด้านหลัง เพื่อที่จะได้เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วไปเดินเล่นหาอะไรรับประทานต่อ

แต่ก่อนจะไป วาสิตาก็ไม่ลืมที่จะทำตัวเป็นคนของประชาชนที่ดีด้วยการเข้าไปพูดคุยและถ่ายรูปกับแฟนคลับของเธอที่มาอยู่รอตั้งแต่ก่อนเริ่มงานยันจบงานอย่างเป็นกันเอง ก่อนที่จะโดนดึงตัวออกมาโดยผู้จัดการส่วนตัว เขาเป็นชายหนุ่มร่างโปร่งผิวดำ ที่มีชื่อขัดกับบุคลิกในตอนนี้นี้มากที่สุด...มาดแมน

“วาว้า...วาวาวา...เราต้องไปแล้ว เกิดเรื่องละ โอ้ยยย...พี่จะบ้า”

“นึกว่าพี่แมนนี่บ้าอยู่แล้วซะอีก” เธอตอบกวนๆ เพราะแม่อีกฝ่ายจะมีตำแหน่งเป็นผู้จัดการ แต่เธอกับมาดแมนสนิทกันจนเหมือนพี่น้องอยู่ด้วยกันแทบทุกวัน จะไปไหนก็ไปด้วยกันตลอด

“เดี๋ยวเถอะ รู้เรื่องแล้วจะอยากบ้าเหมือนพี่ ออกี๊ดจะแตก” มาดแมนว่าพลางยกมือทาบอก พร้อมสีหน้าตื่นตกใจที่ดูโอเวอร์เกินความจริงไปมาก

วาสิตาอดหัวเราะกับท่าทางนั้นไม่ได้ “ตกลงมีอะไรคะ”

“ก็นักข่าวนะสิ รู้เรื่องของวาวากับคุณนัทแล้ว!” ผู้จัดการส่วนตัวว่าพลางตัวตลกไปยังด้านหน้างานที่ตอนนี้มีกลุ่มคนยืนอยู่กลุ่มใหญ่พร้อมกล้องและไมโครโฟน “พี่ไม่รู้เลยว่าไปได้ข่าวกันมาจากไหน เนี่ยตอนนี้ยืนออกกันเต็มหน้างานเลย เดี่ยวน้องวารีบไปเปลี่ยนชุดแล้วออกด้านหลัง ส่วนพี่จะไปบอกนักข่าวให้เราติดงานที่อื่นต่อ ต้องรีบไปมาให้สัมภาษณ์ไม่ได้”

วาสิตาถอนหายใจยาว...รู้เรื่องกันจนได้... ในวงการนี้การเก็บเรื่องส่วนตัวให้เป็นเรื่องส่วนตัวนั้นยากจริงๆ รักกันก็ต้องประกาศ เลิกกันก็ต้องประกาศ จะไปไหนทำอะไรก็ต้องประกาศ อนาคตเข้าห้องน้ำก็คง

ต้องประกาศว่าถ่ายหนักหรือถ่ายเบามา

แต่ก็นะ บ่นไปก็เท่านั้น เธอเลือกที่จะเข้ามายืนในจุดนี้เองนี่นา กับผลพวงพวกนี้ ก็ทำได้แค่นั้นและทำให้ชินซะ

“ไม่เป็นไรค่ะพี่แมนนี่ เขาอยากสัมภาษณ์ก็สัมภาษณ์ วาเตรียมใจไว้แล้วละว่ายังไงก็คงต้องโดน”

“แน่ใจเหรวววา เพราะหน้าตานักข่าวแต่ละคนตอนนี้ พร้อมจิกพร้อมทั้งมากกก...”

“วันนี้ได้ ก็ไม่ได้แปลว่าจะหนีไปได้ตลอดนี้นะ” วาสิตาถอนหายใจอีกครั้ง “มาเถอะค่ะพี่แมนนี่ เขาอยากรู้ เราก็ต้องให้เขารู้ ไม่ต้องห่วง วารับมือได้อยู่แล้ว”

มาดแมนพยักหน้าเห็นด้วย “ได้ จั๊นเดียวพี่จะไปยืนอยู่ข้างๆ นะท่าไม่ดีเมื่อไหร่ พี่จะพุ่งเข้าไปช่วยทันทีเลย”

หญิงสาวเชิดหน้าขึ้นน้อยๆ ขณะเดินไปหาบรรดานักข่าวบนเวทีที่พอเห็นเธอก็ส่งเสียงเรียกกันเกรียวกราว ริมฝีปากอิมรูปกระชับคิ้วยิ้มหวาน ขณะประนมมือไหว้สื่อทุกคนอย่างนอบน้อม และทันทีที่เธอมายืนประจำตำแหน่งตรงกลางวง คำถามแรกก็พุ่งมาทันทีอย่างไม่รอช้า

“น้องวาวาเลิกกับไฮโซไหนแล้วเหรวคะ”

วาสิตาตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงสงบนิ่งพร้อมรอยยิ้ม “ค่ะ เรียกว่าเราลดระดับความสัมพันธ์ลงไปเหลือแค่เพื่อนที่ดีต่อกันจะดีกว่าสำหรับวา พี่นัทก็ยังเป็นคนที่น่ารักและดีกับวามากเหมือนเดิม ไม่เปลี่ยนแปลงค่ะ”

“น้องวาวากับไฮโซไหนเลิกกันนานหรือยังคะ”

“ก็พักนึงแล้วค่ะ”

“เพราะมือที่สามหรือเปล่าคะ”

“ไม่ใช่ค่ะ” ตอบแล้วก็ต่อประโยคเองในใจ...แค่เพราะเขาไม่ชอบ

ผู้หญิงคะ เหอะ!

“ชาวที่ว้าไฮโซนี้ชอบผู้ชาย จริงหรือเปล่าคะ”

คำถามนี้ทำเอาวาสิตาชะงักน้อยๆ เพราะเพิ่งจะนึกคอนแวนต์อีกฝ่ายในใจไป “ความชอบเป็นสิทธิส่วนบุคคล วาขอไม่ตอบแทนคนอื่นนะคะ”

“ถ้างั้นชาวอีกเรื่องนึงล่ะคะ จริงด้วยหรือเปล่า”

“ชาวอะไรคะ”

“เขาบอกกันมาว่าความจริงแล้วน้องวาวาไม่ได้เป็นอะไรกับไฮโซนี้เลย แต่แค่แกล้งเล่นละครตบตาว่ากำลังคบหาดูใจกันอยู่เพื่อปิดบังความจริงที่ว่าเขาเป็นเกย์ โดยแลกกับเงินค่าจ้างก้อนโตจากไฮโซนี้แหละ”

คำถามนี้ทำเอาวาสิตาถึงกับสตันไป

...

ฮะ...ชาวนี้น่ามาจากไหนวะ!!!

ตายยย...ชาวด่วน ชาวจีนมาแล้วค่ะคุณณณ...

นางร้ายชื่อดังนามว่า ว. กำลังจะโดนแฟนหนุ่มไฮโซทิ้ง
หรือจะพูดให้ถูก ใช้คำว่าเลิกว่าจ้างจะดีกว่า

ทำไมนะหรือคะ แหมम्म...นั่นก็เพราะความจริงแล้ว เขาไม่ได้เป็นแฟนกันหรอก ไฮโซหนุ่มก็แค่จ้างให้เธอมาอยู่ในตำแหน่งแฟนเพื่อจะได้ปิดซ่อนความจริงที่ว่าตัวเองนะ...สายเหลืองจ๋า

โถๆๆ ใครจะไปคิดว่านางร้ายหน้าสวยจะมารับจ้างเป็นแฟนหลอกๆ ตบตาสังคมอะไรแบบนี้ แต่ก็อย่างว่าละเนอะ เงินไม่เข้าใครออกใคร แถมงานนี้ได้ทั้งเงิน ได้ทั้งหน้า โอกาสงามชะขนาดนี้ก็ต้องรีบตะครุบให้ไว จริงมั้ยล่ะคะ แบบนี้ก็น่าคิดอยู่เหมือนกัน ว่านอกจากงานนี้แล้ว ยังมีไปรับจ๊อบพิเศษให้ใครอีกบ้างหรือเปล่า อู๊ปส์!

ดูท่าอาทิตย์นี้ เราจะได้ไปเสื่อนั่งรอน นอนรอเผื่อกร้อนๆ กันไปยาวๆ แน่นนอนค่ะ!

เจ้หมอนซอนไซ

“ปกนิตยสารเดือนนี้เราจะให้ริต้าถ่ายแบบคู่กับ...”

เสียงพูดหยุดชะงักกลางคันเมื่อประตูห้องถูกกระชากให้เปิดออก หญิงสาวเจ้าของห้องทำงานไม่ต้องเสียเวลาเงยหน้าขึ้นมองก็รู้ดีว่าเป็นใครที่ทำตัวไร้มารยาทแบบนี้ ก็มีอยู่คนเดียวที่ไม่เคยเคาะประตูขออนุญาตก่อนเข้ามา

“ทำไมๆๆๆ ทำไมฉันต้องเจออะไรแบบนี้ด้วย กรีดดด...”

...รวมถึงส่งเสียงกรีดแปดหลอด ทั้งๆ ที่ก็เห็นอยู่ว่าเธอกำลังคุยโทรศัพท์อยู่แบบนี้ด้วย

“เดี๋ยวจนโทร. กลับ” จัตรเกล้าวางหูโทรศัพท์ลงแล้วหันไปหาเพื่อนสนิทที่กระแทกประตูห้องทำงานปิดอย่างดังชนิดที่ว่าขอบปูนต้องมีร้าวกันบ้าง แล้วเอ่ยทักอีกฝ่ายอย่างคนมีมารยาท “ว่าไง วาวา”

“ไม่ว่าไง! แกเห็นข่าวแล้วใช่ไหม! แกเห็นแล้วใช่ไหม! กรีด!!!” วาสิตาพุ่งตัวไปยังโซฟารับรองแขก ผิงหน้าลงกับหมอนอิงแล้วกรีดออกมาอีกครั้ง

จัตรเกล้าพยักหน้า “เห็นแล้ว เล่นลงข่าวกันทุกฉบับขนาดนั้น”

“แกรู้มั๊ยว่าตอนนี้ฉันอยากจะทำอะไรมากที่สุด! ฉันอยากจะลากคอกีพี้นท์มาลงวงนักร้องแล้วให้นางมาตอบคำถามเองบ้าง ฉันทั้งตอบเรื่องตัวเอง ทั้งตอบแทนนาง ไหนจะต้องคอยแก้ข่าวให้ทั้งๆ ที่รู้ว่าไม่มีใครเชื่อฉันหรอก แต่ฉันก็ต้องทำเพราะฉันเป็นคนมีมนุษยธรรม ฉันไม่สามารถปิดความผิดโยนให้อีพี้นท์รับคนเดียวได้ แกเข้าใจฉันมั๊ย!!!”

ทุกวันนี้ไปออกงานที่ต้องโดนนักข่าวรุมล้อมจนไม่เหลือที่ว่างให้

หายใจ ต้องตอบเรื่องเดิมๆ ซ้ำแล้วซ้ำอีก ทำเอาคนที่ปกติน่ารักกับพี่ๆ นักข่าวมาตลอดเริ่มจะน่ารำคานไม่ออก เพราะดูเหมือนความดีที่สั่งสมมาตลอดจะหายวับไปหมดในตอนนี้อย่างไรก็ตามไม่ว่าเธอจะปฏิเสธและอธิบายอย่างไรก็ไม่มีใครคิดจะเชื่อและเขียนแก้ข่าวให้เธอเลยสักคน มีแต่เขียนเรื่องเพิ่มให้มันดูใหญ่โตจนเธออยากจะกรี๊ดวันละสามสิบทีเสียเหลือเกิน

เจ้าของห้องทำงานหน้าย่นไปเล็กน้อย เพราะเสียงที่แหลมสอ แก้วหูของเพื่อน สมแล้วที่เป็นนางร้าย เวลาวิ่นเหวี่ยงทีนี่ มาดให้สุดๆ “แล้วทำไมแกไม่ทำละ ฉันเชื่อว่าขอแค่แกบอก คุณนัทเขาต้องมาอยู่แล้ว”

“นางจะมาได้ยังไง ในเมื่อนางพาแฟนใหม่บินไปเที่ยวปารีสอยู่นะ!” พุดแล้วก็ยั้งแค่น หลังจากบอกเลิกเธอได้หนึ่งวัน ณัฐนันท์ก็พาแฟนใหม่มาดๆ ไปฉลองกันที่ฝรั่งเศสทันที ที่เธอรู้นั้นก็เพราะว่า ณัฐนันท์ส่งไลน์มาถามว่าเธอยังอยากได้แว่นตากันแดดรุ่นลิมิเต็ดของดิออร์อยู่หรือเปล่า

เหอะ! ถามมาแบบนี้คิดว่าคนอย่างเธอจะตอบไปว่าอะไรละ นอกจาก...เอาค่ะ!

เล็กก็ส่วนเล็ก ของฟรีก็ส่วนของฟรี ใจจริงก็จะจ่ายเงินคืนเขาอยู่หรอก แต่ดูความวุ่นวายที่เขานำมาสู่ชีวิตเธอแล้ว สมควรแล้วละที่จะซื้อแว่นตามาให้เธอเพื่อชดเชยความผิด!

วาสิตาไม่เข้าใจว่าทำไมทุกอย่างถึงได้บานปลายไปขนาดนี้ ทั้งๆ ที่นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีข่าวเท็จ มันเป็นเรื่องปกติของวงการ ข่าวเกินครึ่งสร้างขึ้นกันเองทั้งนั้น แต่ส่วนมากก็ฮือฮากันอยู่วันสองวันแล้วก็เงียบ ขณะที่ข่าวนี้ของเธอนั้น ผ่านมาจะครบเจ็ดวันอยู่แล้ว ไม่เห็นมีท่าทีว่าจะเงียบเลย แถมได้ระดับความดรามามาขึ้นไปเรื่อยๆ อีก

ยิ่งเธอไม่พูดไม่ตอบอะไรที่ชัดเจน เพราะความเป็นคนดีมัน

คำคือ ส่วนณัฐนันท์ก็ไม่ออกมาพูดอะไรสักอะ หลักๆ ก็เพราะอีพีนั้นที่หายหัวนี่ละ ชาวมันถึงไม่จับสักที เพราะตั้งแต่เกิดเรื่องก็มีเธอออกมาพูดอยู่คนเดียว ใครเขาจะเชื่อกันง่ายๆ ในเมื่อได้ฟังความแค่ข้างเดียวกัน นักข่าวเลยยิ่งช่วยกันใส่สีตีไข่กันกลายเป็นไข่เจียวฟองใหญ่ที่กินได้สามวันเจ็ดวันไปแล้ว!

ใครก็ได้ช่วยมีภาพหลุด หรือทำงานพลาด หรืออะไรก็ได้ เพื่อจะได้แย่งความสนใจนักข่าวไปจากเรื่องของเธอที!

“ตกลงตอนนี้แกเป็นอะไรไปแล้วนะ”

“จริงๆ แล้วฉันรู้ว่าเขาเป็นเกย์ แต่ก็ยังคบกับเขาต่อ เพราะอยากยกระดับตัวเองเป็นแพนไฮโซ และพอเขาไม่ยอมก็ทุบบังคับว่าจะแฉความลับเขาให้ทุกคนรู้ จนสุดท้ายเขาทนไม่ไหวเลยหนีไปต่างประเทศ แล้วตัดขาดการติดต่อกับฉันแบบไม่บอกกล่าว”

“อ้อหือ แก่มันเลวได้ใจจริงๆ”

“อีฉัตรเกล้า! นี่เพื่อนแกละ”

สรรพนามนำหน้าที่เปลี่ยนไป บ่งบอกให้รู้ว่าถ้ายังคิดจะกวนต่อละก็ได้มีเรื่องแน่ๆ ดังนั้นฉัตรเกล้าจึงหุบปากจิบ แล้วกลับมาสนใจงานบนโต๊ะเธอต่อแทน ไม่พูดไม่ออกความเห็นอะไรต่อแล้วดีกว่า ปลอดภัยกับชีวิตตัวเองที่สุด

“ก๊อก ก๊อก...ขอเข้าไปนะคะสาว” มาดแมนค่อยๆ แ้มประตูเปิด ความจริงเขาก็มาถึงที่นี่พร้อมกับวาฬิตานั่นละ แต่นางร้ายสาวนั้นเดินเร็วยังกับสายฟ้าแลบ ลงจากรถได้ก็ผลุบหายเข้าตัวตึกไปแบบไม่มีการรอเขาสักนิด

วาฬิตาหันมามองผู้จัดการส่วนตัวที่เดินเข้ามาร่วมวงสนทนาด้วยอีกคน บริดจ์ขึ้นอีกรอบอย่างอยากหาที่ระบาย “พีแมนนี่ ทำไมไม่เตือนกันก่อนว่าเขาไม่แมน ปกติพีมีเรดาร์จับผิดไมโซหรือโคะ แล้วปล่อยให้อายุกับเขามาเป็นปีแบบนี้ได้ยังงายยย...ดูซิว่าเขาทำชื่อเสียง

ที่วาสร้างมาอย่างดีให้ละทิ้งไปหมดแล้ว...”

มาดแมนอ้าปากค้างเมื่อจู่ๆ ก็โดนโยนชีใส่หัว...เฮ้! จู่ๆ ก็มีความผิดกับเขาด้วยเฉย

“โอ้ น้องวาวา พี่ก็เห็นเขาดูดีมีชาติตระกูล เหมาะกับนางร้ายอันดับหนึ่งอย่างน้องวาวาถึงได้สนับสนุน แถมคุณน้าเขาเก็บได้เนียนมากจนดูไม่ออกเลย โอเค อาจจะต้องติดๆ กับความพิถีพิถันเวลาเลือกของตอนเดินชอปปิงนิดๆ แต่ก็คิดว่าคงเป็นผู้ชายช่างเลือก ไม่รู้สิว่าจะช่างเลือกเพราะไม่ใช่ผู้ชาย”

วาสิตากระพือเท้าอย่างขัดใจ ทุกอย่างในตอนนี้อะไรอยู่ข้างเธอเลยสักนิดเดียว “ฮึ้ย โมโหๆๆๆ”

“น้องวาวาใจเย็นๆ ก่อนนะ”

“ไม่ก็กรี๊ดแตกอีกรอบก็ได้” ฉัตรเกล้าแทรกขึ้น คนที่ตอนแรกจะทำงานต่อเปลี่ยนใจไปนั่งเล่นโซเชียลแทน จึงได้เห็นข่าวใหม่ล่าสุดที่เพิงโพสต์ลงบนหน้าเว็บไซต์นิตยสารซุบซิบ เธอกวักมือเรียกอีกสองคนในห้องให้เดินอ้อมมาดูหน้าจอคอมพิวเตอร์บนโต๊ะทำงาน กระพือข่าวที่เธอกำลังอ่านอยู่จั่วหัวด้วยชื่อย่อ ว. และคำว่า ‘นางร้ายชื่อดังกับความฉาวอีกระดับ’ ซึ่งเจ้าตัวอ่านได้แค่นั้นก็กรี๊ดแตกออกมาอีกรอบจริงๆ

เจ้าเผือกไปได้ยินข่าววงในที่สุดของที่สุดมาค่ะ บอกว่าเรื่องที่กำลังฉาวไฉ่อยู่ตอนนี้มันไม่ถึงครึ่งของความจริง ที่นางร้ายนามว่า ว. เลิกกับไฮโซเจ้าของห้างนะไม่ใช่เพราะผู้หนีไปต่างประเทศอะไรหรอก แต่เพราะซีได้เป้าหมายใหม่ที่รวยกว่า ไฮโซกว่า และที่สำคัญ แมนกว่า ให้จับแทนแล้วต่างหากจ๊า...

“เขาเห็นว่าเป็นผู้หญิงแบบนี้กันหรือ!” อ่านไปได้แค่ครึ่งเดียว วาสิตาก็กะแทบจะปราดเข้าไปทำร้ายร่างกายคอมพิวเตอร์เพื่อระบายความโกรธ แต่ฉัตรเกล้ารีบดันเพื่อนออกไปก่อน เพราะนั่นคืออุปกรณ์

ทำมาหากินของเธอ “ข้าววงในที่สุดของที่สุดบ้าอะไร นี่มันจะมากไป
แล้วนะ พี่แมนนี่! โอ๊ย! ไม่ไหวแล้ว! วาจะไม่ยอมอยู่เฉยๆ ให้เขาทำลาย
ชื่อเสียงและภาพลักษณ์วาท่อไปแล้ว”

วาสิตานั่งจ้องหน้าจอโทรศัพท์สมาร์ทโฟนในมือที่กำลัง
เปิดคลิปถ่ายทอดสดผ่านแอปพลิเคชันเฟซบุ๊กของณัฐนันท์ หลังจาก
ที่เธอโทร. ไปวินแตกอีกฝ่ายอย่างโนสนโนแค้นว่าจะทำลายดินเนอร์
โรแมนติกระหว่างเขากับแฟนใหม่หรือเปล่า เพราะถ้าเธอไปลั้มโต๊ะ
อีกฝ่ายได้ด้วยตัวเอง เธอก็คงทำไปแล้ว

...
“พี่นัทคะ วาจะไม่ทนแล้วนะคะ ตอนนี้ข้าวโจมตีวาทอนเสียหยา
ไปหมด วาจะให้พี่นัทตัดสินใจ ระหว่างออกมาเคลียร์เอง หรือจะให้
วาพูด”

“น้องวา พี่บอกน้องวาก็จริง แต่พี่ยังไม่คิดจะเปิดเผยตัวตนให้
คนทั่วไปรู้แน่ พอกับแม่พี่เองท่านก็เพิ่งจะทราบ พวกท่านยังทำใจ
ไม่ได้...”

“โอ้เรื่องนั้นพี่จะพูดไม่พูดก็แล้วแต่พี่คะ วาไม่ได้สนใจ แต่วา
ต้องการให้พี่ออกมาเคลียร์เรื่องระหว่างเราสองคน ให้พี่ชี้แจงว่าเรื่องที่
พี่ว่าจ้างให้วาคบกับพี่ หรือวาช่มขู่พี่นั้นไม่เป็นความจริง และเรา
สองคนห่างกันเพราะไม่ค่อยมีเวลาให้กันหรือไลฟ์สไตล์สวนทางกัน
อะไรก็ว่าไป วาแค่ขอให้พี่นัทออกมาพูดอะไรบ้าง ให้คนเขาเลิกตาม
ขุดตามคุ้ยเท่านั้น เพราะวาจะบ้าตายอยู่แล้ว! พี่นัทรู้มั๊ยคะว่าคนเขา
เอาไปพูดกันว่าอะไรบ้าง หาวว่าวาแบล็กเมลพี่บ้างละ รับเงินจากพี่
บ้างละ วาทนรับทุกอย่างอยู่คนเดียวไม่ไหวแล้วนะคะ วารู้ว่าพี่ไม่แมน
แล้ว แต่ช่วยดึงความเป็นลูกผู้ชายที่หลงเหลืออยู่น้อยนิดออกมายึดอก
รับผิดชอบครึ่งนึงบ้างเถอะค่ะ!”

“พี่ขอโทษนะน้องวา พี่เข้าใจแล้ว น้องวาให้เวลาพี่หน่อยนะ พี่ขอปรึกษากับเดชก่อน...”

“ยี่สิบสี่ชั่วโมงเท่านั้นนะคะพี่นัท วาให้เวลาพี่แค่นั้น แล้วถ้าพี่ยังเจียบอยู่อีก คราวนี้วาคะขอเคลียร์ทุกประเด็นแบบไม่ปกปิดอะไรอีกแล้วด้วยตัววาเอง!”

...

“เขาว่าไงบ้าง” ฉัตรเกล้าเดินเข้ามาหาเพื่อนที่วันนี้บุคมาสังสติดอยู่ที่ห้องทำงานเธออีกแล้ว

“นางยังเจียบ” ตอบพลางกลอกตาเป็นรอบที่ร้อย ณัฐนันท์เปิดไลฟมาห้านาทีแล้วแต่ยังคงเจียบ ไม่พูดอะไรสักคำ เอาแต่ทำหน้าอึ้งอึ้งขณะที่ยอดผู้ชมก็พุ่งขึ้นเรื่อยๆ

“เอาน่า เห็นใจเขาหน่อย ออกจากตู้เสื้อผ้านอนอายุสามสิบต้องใช้ความกล้ากันนิด”

“ฉันไม่ได้อยากทำกับเขาแบบนี้เลยนะปิ่น แต่เล่นเจียบแบบนี้สังคมก็โจมตีฉันอยู่ฝ่ายเดียว” ยิ่งคิดก็ยิ่งเซ็ง เธอไม่เคยโดนรุมจากทุกสถาบันสื่อแบบนี้มาก่อน หรืออาจจะเป็นเพราะเธอดีเลิศเกินไป พอล้มที่ทุกคนเลยรื้อซ้ำ...เฮ้อ เกิดมาเพอร์เฟกต์ก็จริงละ มีแต่คนหมั่นไส้ ทำอะไรไม่ได้ นอกจากทำใจสถานเดียว

ฉัตรเกล้าลงมานั่งบนโซฟาข้างๆ เพื่อน เมื่อเห็นณัฐนันท์ในหน้าจอเริ่มกระแอมกระไอ “ฮะ จะพูดแล้วๆ”

“ผมเข้าเรื่องเลยละกันนะครับ ที่ผมออกมาพูดในวันนี้เพราะผมทนเห็นทุกคนรุมทำร้ายน้องวาต่อไปไม่ได้ ตั้งแต่ที่รู้จักกัน น้องวาเป็นคนดีและน่ารักกับผมมาตลอด เธอจริงใจกับทุกคน ไม่เคยทำอะไรไม่ดีเลยสักครั้ง ในตอนแรกที่ผมไม่ออกมาพูดอะไร เพราะผมเห็นว่าผมไม่ใช่คนดังมีชื่อเสียง และผมก็เห็นว่ามันเป็นเรื่องส่วนตัว เลยไม่คิดว่ามันจำเป็นที่จะต้องมาอธิบายเหตุผลกับคนนอก แต่ตอนนี้ทุกอย่างมัน

ซักจะบานปลายไปกันใหญ่ ผมจึงตัดสินใจที่จะออกมาชี้แจงทุกอย่างด้วยตัวเอง”

พันธมิตรนั้นที่ไปได้พักหนึ่ง ฉัตรเกล้าก็พยักหน้าเบาๆ “เออ ก็พูดได้อยู่นะ”

“จะไม่ดีได้ไง ฉันให้พี่แมนนี่เขียนบทส่งไปให้เขาเอง”

“เอ้า”

“นางต้องออกมาพูดให้ฉันรอดจากการรุมกระแทก ดังนั้นฉันไม่ไว้ใจให้นางพูดเองหรอก เกิดผิดพลาดขึ้นมา ฉันก็ช่วยยิ่งกว่าเดิมสิ” เธอร่างบทพูดทั้งหมดด้วยตัวเอง แล้วก็ให้มาดแมนพิมพ์ในคอมพิวเตอร์ แล้วส่งให้เขาผ่านทางอีเมล พร้อมทั้งกำชับว่าให้พูดตามที่เธอเขียนให้เท่านั้น

“เรื่องของผมกับน้องวา เราสองคนคบหาดูใจกันด้วยความจริงใจ ไม่มีคำว่าผลประโยชน์เข้ามาเกี่ยวข้องเลยสักนิด แต่ที่เราลดสถานะลงเหลือแค่เพื่อนที่ดีต่อกัน เพราะช่วงหลังๆ มานี้เราไม่ค่อยมีเวลาให้กันเหมือนเดิม รวมถึงไลฟ์สไตล์และความชอบที่เริ่มจะไม่ตรงกัน...”

“ความจริงเลิกเพราะความชอบตรงกันต่างหาก แกชอบผู้ชาย เขาก็ชอบผู้ชายไง...”

“อื๊น!”

“แต่ถึงจะห่างกันไป ผมกับน้องวาก็ยังคงเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน ผมยังรักและเอ็นดูน้องวาเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน...”

พันธมิตรที่พูดถึงวาสิตาต่ออีกประมาณสามสี่นาที เขาก็จบการไลฟ์สดของตัวเอง

“น่าจะปิดจ๊อบแล้วนะ หลังจากนั้น” ฉัตรเกล้าหันไปมองเพื่อนที่ส่งข้อความไปขอขอบคุณพันธมิตรหลังการพูดของเขาจบลง ซึ่งวาสิตาก็พยักหน้ารับ

“ก็หวังว่าอย่างนั้นแหละแก”

ไม่ค่ะ สิ่งที่เราคาดหวังนั้น ไม่เกิดขึ้นเลยสักนิดค่ะ!

วาเลียยืนมองไม่โครโฟนเกือบยี่สิบอันที่พากันยื่นมาเสียจนจะทิ่มหน้าอยู่แล้ว เธอเพิ่งจะเสร็จจากอีเวนต์เปิดตัวเครื่องดื่มยี่ห้อหนึ่งที่เธอเป็นพรีเซนเตอร์ กำลังจะไปเปลี่ยนชุดด้านหลัง แต่ก้าวลงจากเวทีได้แค่ก้าวเดียวเท่านั้น นักข่าวก็รุกกันเข้ามาล้อมเธอเหมือนแมลงวันเจอซีให้ตอม

ถึงจะไม่ใช่จริงๆ แต่ก็เหมือนซี เพราะเธอตกบ่อซีให้ตัวเหม็น โฉมมาได้สองสัปดาห์กว่าแล้ว!

“เมื่อสองวันก่อนไฮโซन्ह้อออกมาไลฟ์ในเพชบุ๊กเคลียร์ทุกอย่างแล้ว แบบนี้น้องวาวาสบายใจขึ้นมั๊ยคะ”

“วาก็สบายใจตั้งแต่แรกอยู่แล้วค่ะ เพราะเรื่องที่ทุกคนพูดกันมันไม่ได้มีความจริงอยู่เลยสักนิด วาเลยไม่รู้สึกเดือดร้อน เพราะวาไม่ได้ทำอะไรผิด”

“แต่ข่าวออกมาแรงขนาดนั้น ไม่กลัวแฟนคลับเชื่อบ้างหรือคะ”

วาเลียดลอบเบะปากในใจ มันแรงก็เพราะพวกพีดีไซ์ใส่เครื่องให้มันนั่นละค่ะ... “คนที่รักและรู้จักจริงๆ จะรู้ว่าวาไม่ใช่คนแบบนั้นแน่นอนค่ะ แต่กับคนที่เชื่อ วาก็คงไม่สามารถไปเปลี่ยนความคิดของพวกเขาได้ จริงมั๊ยคะ นอกจากทำตัวเองให้ดีที่สุด เพราะสุดท้ายแล้วการกระทำต่างหากที่จะพิสูจน์ได้ว่าเราเป็นคนแบบไหน ไม่ใช่คำพูด”

“แต่ยังมีคำถามหนึ่งที่ยังไม่เคลียร์ ตกลงไฮโซन्ह้เป็นเกย์จริงๆหรือเปล่าค่ะ”

“วาขอตอบเหมือนเดิม คือเรื่องนี้เป็นเรื่องของพื้นที่ค่ะ”

“แต่น้องวาวาอยู่กับไฮโซन्ह้มานาน ต้องดูออกอยู่แล้วว่าเป็นหรือเปล่า”

“ว่าไม่มีความเห็นในเรื่องนี้ค่ะ”

“ว่าแต่ไฮโซนี่เป็นเกย์ก่อนคบกับน้องวาวา หรือหลังจากคบกับน้องวาวาแล้วถึงได้รู้ตัวเองคะ”

“วาชอไม่ตอบคำถามนี้ค่ะ”

“น้องวาวาไม่ยากตอบ เพราะกลัวคนจะคิดว่าน้องวาวาโง่ เอ๊ย ไม่รู้จักสังเกตคนให้ดีกว่าคบกันหรือเปล่าคะ”

เอ๊ะ นี่ปากคนหรือปากหมา... วาสิตาแทบจะชักสีหน้าใส่คนถาม สติเริ่มจะหลุดแล้ว

“ว่าไม่พูดเพราะที่บ้านสอนให้ว่ารู้จักเคารพสิทธิส่วนบุคคลของคนอื่น มันเป็นเรื่องส่วนตัวของพื้นที่ และว่าก็ไม่ได้ชอบยุ่งชอบเลือกเรื่องชาวบ้านเหมือนพวกพี่ๆ นี่คะ!”

“วาวาไปพูดแบบนั้นกับนักข่าวไม่ได้นะคะลูกกก...” มาดแมนเสียงแหลมยิ่งเสียกว่าตอนที่วาสิตาปรี๊ด ขณะเดินเข้ามาหานางร้ายในความดูแลของตน ดูลึ คลาดสายตาแค่แป๊บเดียวเท่านั้น เจ้าหล่อนก็เสียทีให้พวกนักข่าวยั่วยุให้หัวร้อนจนได้

“วาชอโทษค่ะพี่แมนนี่ วาพลาดเอง” คนที่รู้ตัวว่าทำพลาดแล้วหน้าเศร้าสลด ไม่อยากจะคิดเลยว่าหัวข้อข่าวพรุ่งนี้จะเป็นอย่างไร บ้าง... ยายวาวาเอ๊ย! อยู่วงการมาก็หลายปี อุตส่าห์ทำตัวให้ทุกคนเอ็นดูมาได้ตั้งนาน เจอเรื่องวันนี้เข้าไป บวกกับข่าวที่เพิ่งจะซา บอกได้คำเดียวว่าพัง!

“พวกนักข่าวนี่ก็จริงๆ เลย ผู้ชายก็ออกมาเคลียร์ทุกประเด็นแล้วยังไม่รู้จักจบอีก” ผู้จัดการส่วนตัวยกมือก่ายหน้าผาก ยิ่งกว่ามีข่าวฉาวคือมีเรื่องกับนักข่าวนี่ละ

หันกลับมามองนางร้ายหน้าสวยที่ก็เครียดไม่แพ้กัน เขาดูแลวาสิตามาตั้งแต่เข้าวงการใหม่ๆ มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นคนฉลาด อยู่

เป็น รู้ว่าต้องทำตัวแบบไหนโดยที่เขาไม่ต้องเหนื่อยสอนให้ปากเปียกปากแฉะเหมือนคนอื่น ๆ แต่ขณะเดียวกัน เธอก็เป็นคนใจร้อนและไม่ค่อยจะชอบนักเวลาทำอะไร ไม่ได้ตั้งใจ หลายต่อหลายครั้งที่ดูเหมือนจะหลุดวิ้นใส่คนรอบตัวเวลาที่ทำอะไรพลาดจนเธอต้องเสียเวลาโดยใช่เหตุ ซึ่งส่วนใหญ่เขาก็จะรีบไปขว้างเอาไว้แล้วทำให้เธอใจเย็นลงเพื่อให้ภาพลักษณ์ร้ายในจอแต่ดินออกจอที่พยายามสร้างมาคงอยู่ต่อไปในสายตาประชาชน

แต่รอบนี้มาดแมนดันเข้าห้องน้ำนานไปหน่อยเพราะเข้าสื่อบุกที่นี่เลยได้เจอเข้าสื่อกนอกร่างกายบุกเป็นของแถมเลย

วาสิตாயกสองมือปิดหน้า รู้สึกโกรธตัวเองที่หลุดใส่นักข่าวให้เป็นเรื่องจนจะร้องให้ออกมาอยู่รอบม่อ “ว่าไม่น่าตัดสินใจควงพี้นท์ตั้งแต่แรกเลย”

“ไม่ควงคนนี้ ก็ต้องมีคนอื่นให้ควงอยู่ดี จะให้ไม่มีข่าวกับหนุ่มที่ไหนเลยก็คงไม่ได้” มาดแมนปลอบนักแสดงสาวอย่างสงสาร รู้ว่าอีกฝ่ายกังวลมาก “ไม่เป็นไรนะคะวาวา เราทำผิด เราก็ขอโทษ แค่นั้นเองค่ะ”

“มันคงไม่ง่ายแบบนั้นมั้งคะพี้นท์” ที่เธอกลัวไม่ใช่กลัวนักข่าวโกรธแล้วด่าเธอลงหนังสือพิมพ์บ้านเทิง แต่เธอกลัวเหล่าผู้จัดละครและคนอื่น ๆ ในวงการจะมองเธอไม่ดีจากเรื่องนี้มากกว่า ถ้าเป็นแบบนั้นคงไม่มีใครอยากจ้างเธอทำงาน อนาคตเธอคงได้ดับวูบแน่นอน

“เดี๋ยวพี้นท์คุยกับน้องปิ่นก่อนดีกว่า ว่าตอนนี้ไฟลุกแค่ไหน เราจะได้เตรียมตัวรับมือถูก” เพราะฉัตรเกล้าทำงานให้แก่นิตยสารแฟชั่น ต้องคอยตามเทรนด์ตามกระแสอยู่เสมอ จึงรู้จักและคุ้นเคยกับสื่อทุกแขนงดี เวลาที่มีข่าวอะไรหรือมีเรื่องที่ไหน ฉัตรเกล้ามักจะได้รับข้อมูลก่อนคนทั่วไป

“ตาย ตายแน่ๆ” นั่นคือคำพูดแรกที่ฉัตรเกล้าเอ่ยหลังจากที่

มาดแมนโทร. หาอีกฝ่ายและเปิดลำโพงเพื่อที่วาสิตาจะได้ได้ยินด้วย “ช่วยจับหายเลยไ้ว่า ต่าใครไม่ด่า ดันไปด่าเจลินนี่ ไม่รู้หรือไงว่า เขาจะอยู่มานานจนจะเป็นแม่ย่านางของวงการสื่อได้แล้ว ตอนนี้อย่างหลังเขาเตรียมชุดอดีตแกออกมาแฉกันเต็มที่แล้วรู้มั๊ย”

“มีอะไรที่ฉันต้องกังวลมั๊ยแก”

“ทุกอย่าง” ตอบสั้นๆ แบบที่ทำให้คนฟังหัวใจร่วงไปอยู่ตาตุ่มอีกรอบ “ยังดีที่ประวัติแกเมื่อก่อนไม่ค่อยมีอะไร ฉันว่าชุดอย่างมากก็คงมีแต่เรื่องคุณน้าที่เรื่องเดียวนี่ละ กับเรื่องที่แกทะเลากับนางเอกละครเมื่อสองปีก่อนนั่น”

“แล้วแบบนี้ต้องทำยังไงดีคะ น้องปิ่น”

“ถ้ายังอยากมีที่ยืนในวงการ ก็ต้องขอโทษไปนั่นละคะ ยอมรับผิดทุกประการแม้ว่าจริงๆ แล้วจะไม่ผิดก็ตาม แล้วก็ขอให้ทุกอย่างเงียบไปเอง คงใช้เวลาเดือนสองเดือน ะหว่างนั้นก็เก็บตัวให้ดี อย่าไปมีเรื่องอะไรที่ไหนอีกก็พอค่ะ”

หนึ่งสาวแทหนึ่งสาวเทียมพยักหน้ารับคำแนะนำพร้อมกัน ก่อนที่มาดแมนจะเงยหน้าขึ้นมาเอ่ยกับวาสิตา “พรุ่งนี้วาวามีงานเดินแบบนี่ ก็ค่อยขอโทษสื่อพรุ่งนี้หลังเลิกงานเนอะ”

“ค่ะ พี่แมนนี่ ถ้านักข่าวจะยังอยากสัมภาษณ์วาวานะนะ”

“โอ๊ย คนพวกนี้เขาไม่พลาดหรอก” มาดแมนไม่กังวลเรื่องนั้นเลย “วาวาไม่ต้องห่วง เตรียมบทพูดให้ดีแค่นั้นพอ ที่เหลือเดี๋ยวพี่จัดการเอง”

2

“ขณะนี้เครื่องบินกำลังลดระดับสู่ท่าอากาศยานกิตติลา เพื่อความปลอดภัย...”

เสียงแอร์โฮสเตสที่ประกาศพร้อมกับความรู้สึกวูบในช่องท้อง ทำให้วาสิตารู้สึกตัวตื่น เธอยกนาฬิกาขึ้นดูเวลา...เจ็ดโมงครึ่ง...จากนั้นก็มองออกไปนอกหน้าต่าง ทุกอย่างยังคงมีสีสัน แต่ไม่นานหลังจากนั้นก็มืดมิดจางๆ ให้เห็นที่ปลายขอบฟ้า

เธอหยิบกระจกแบบพกพาขึ้นมาตรวจสอบสภาพหน้าและผม ใช้นิ้วปาดคราบอายไลเนอร์ที่เลอะใต้ตาออก ลงแป้งเพิ่มเติมปากอีกหน่อย ก่อนจะหยิบเครื่องมือสื่อสารที่ตอนนี้อยู่ในระบบไฟลต์โหมดอยู่ขึ้นมา เปิดโฟลเดอร์ภาพแล้วจิ้มรูปที่เธอแคปหน้าจอเก็บไว้ตั้งแต่ก่อนขึ้นเครื่อง เป็นบทสัมภาษณ์สุดท้ายของเธอก่อนที่จะ ‘เก็บตัว’ อย่างที่ฉัตรเกล้าแนะนำ

‘วาชอโทยะพี่ๆ นักข่าวทุกคนด้วยนะคะ วาผิดเองค่ะที่ควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่อยู่ สองอาทิตย์ที่ผ่านมามีแต่เรื่องให้เครียดไม่หยุด วาได้คุยกับคนใกล้ชิดแล้วถึงเรื่องที่เกิดขึ้น วาจะขอเวลาไปอยู่กับตัวเองสักพัก ทบทวนความผิดของตัวเอง ปรับปรุงตัวให้ดีขึ้น หวังว่าพี่ๆ นักข่าวจะให้ภัยวานะคะ’

เธออ่านคำพูดของตัวเองไปจนถึงคอมเมนต์ได้ข่าวที่เธอแคปหน้าจอบีบมาด้วยจับสามรอบก็ถอนหายใจเอือกใหญ่ ใครจะไปคิดว่าดังเป็นดาวบนฟ้าอยู่ดีๆ แค่มัวโดนผู้ชายทิ้งทีเดียวนะ จะกลายเป็นดาวตกร่วงตู่ไปเสียได้ ยังดีหน่อยที่แฟนคลับเธอยังรักและเป็นกำลังใจให้เธอเหมือนเดิม และงานละครปีหน้าที่วางตัวเธอไว้สามเรื่องยังไม่ได้เปลี่ยนตัวนักแสดงไปเป็นคนอื่น ก็ถือว่าบุญที่เคยทำมาอย่างพอเหลืออยู่ อย่างน้อยๆ ก็ยังไม่ถึงจุดหายนะซะทีเดียว

หลังจากเช็กกับมาดแมนว่าเธอยกเลิกงานโชว์ตัวตอนช่วงคริสต์มาสที่ตอนแรกรับปากไว้ว่าจะไปร่วมได้อย่างไม่มีปัญหา และประกาศไม่รับงานเป็นระยะเวลาหนึ่งเดือนแล้ว เธอก็จัดการจองตัวเครื่องบินและลัดฟ้าข้ามซีกโลกมาภายในสุดสัปดาห์นั้นทันที สาเหตุที่ตัดสินใจแบบนี้ก็เพราะว่าทางที่ดีที่สุดที่จะมั่นใจได้ว่าเธอจะไม่มีข่าวอะไรเลยก็คือต้องไปอยู่ที่อื่นสักพัก ที่ที่จะไม่มีนักข่าวตามจับผิดประกออบกับเป็นช่วงสิ้นปีพอดี เดินทางครั้งนี้ก็ถือเสียว่ามาพักผ่อนท้ายปีไปด้วยเลย

ใจจริงตั้งใจจะทำทริปทำบุญล้างชวย แต่ฉัตรเกล้าไม่สามารถไปกับเธอได้เพราะบริษัทไม่ให้ลา ซึ่งเธอคิดว่าฉัตรเกล้าโกหก ทำเป็นอ้างเรื่องงาน แต่จริงๆ แล้วเจ้าตัวไม่ยอมเข้าวัดมากกว่า ส่วนมาดแมนก็มีนักแสดงคนอื่นในสังกัดที่ต้องดูแล แล้วที่นี้จะให้เธอตะลอนไหวพระเก้าวัดคนเดียวก็ไม่ไหว เป็นลมเป็นแล้งมาใครจะช่วยหาม หน้าหนาวเมืองไทยยิ่งหนาวหนาว...เสียจนลมจะจับวันละสามรอบอยู่ เธอก็เลยตัดสินใจเดินทางมาหาน้ำสาวที่ประเทศฟินแลนด์แทน

เธอโตมากับน้ำและยาย เพราะพ่อและแม่เธอเสียชีวิตไปจากอุบัติเหตุรถยนต์ตั้งแต่เธออายุได้เก้าขวบ น้ำสาวเธอย้ายมาอยู่ประเทศนี้ตามสามีชาวฟินแลนด์ได้เกือบห้าปีแล้ว ตั้งแต่ตอนที่เธอเรียนจบมหาวิทยาลัย ส่วนคุณยายก็เพิ่งจากเธอไปเมื่อสองปีก่อน เรียกได้ว่า

ตอนนี้ญาติคนเดียวที่เหลืออยู่ก็คือนางสาวคนนี้

นั่งเหม่อคิดถึงเรื่องในอดีตได้ไม่นานก็ต้องหลุดออกจากภวังค์ เมื่อเครื่องบินลงจอดอย่างแรงเสียจนเธอสะดุ้งพรวด ทุกคนลุกขึ้นยืน สวมเสื้อกันหนาวเมื่อเครื่องบินจอดนิ่ง เธอเองก็เช่นกัน เสื้อโค้ตพาร์ก้า ด้วยยาสีขาวที่ตกแต่งด้วยขนเฟอร์ช่วงไหล่จากแบรนด์คาลวิน ไคลน์ เข้ากับชุดคอเต่ากระโปรงยาวเข้ารูปสีน้ำเงินด้านใน และรองเท้าบูตหนัง สั้นสูงจากวาลเลนติโน

หลังจากการเดินทางเกือบสิบห้าชั่วโมง ต่อเครื่องไปรอบ ในที่สุดเธอก็ถึงที่หมาย ในตอนนี้ช่างนอกรีตเริ่มสว่างแบบสลัวๆ แล้ว พอให้เห็นหิมะสีขาวที่มีอยู่ทั่ว ต้นไม้ก็สีขาว ถนนก็สีขาว ตึกก็สีขาว ร้านเวีย กัสสีขาว ที่นี้เป็นแบบนี้เสมอในฤดูหนาว

ไม่มีแดด ขาว แล้วก็หนาว

ครั้งสุดท้ายที่เธอมาคือราวๆ สี่ปีก่อน แต่ตอนนั้นเธอมาช่วง ชัมเมอร์ อากาศจึงแค่เย็นๆ ไม่ได้หนาวติดลบอย่างตอนนี้ ล่าสุดที่เช็ก พยากรณ์อากาศ อุณหภูมิสูงสุดคือลบสิบหก ต่ำสุดคือลบสามสิบสาม ดังนั้นเธอจึงสวมเสื้อและเลกกิ้งฮีตเทคไว้ได้ชุดเดรสด้วย จะได้ไม่หนาว จนแท้งตายไปเสียก่อน แม้มันจะทำให้เธอรู้สึกอึดอัดเพราะใส่เสื้อผ้า หลายชั้นก็ตามที่

สวยก็ต้องสวย อุ่นก็ต้องอุ่น โอ๊ย ลำบากจริง

ความเย็นเยือกยิ่งกว่าที่เตรียมใจไว้พัดผ่านมาปะทะผิวหนัง น้ำ ทันทีที่เธอก้าวออกจากเครื่องบิน เพราะเป็นสนามบินเล็ก วงงข้างอะไร ไม่มีหอรก มีแค่บันไดเทียบจากประตูให้แค่นั้น ผู้โดยสารต้องเดินเท้า เข้าตัวอาคารสนามบินกันเอง วาสิตาก้าวเร็วเสียจนจะเป็นการจำอ้าว เพราะลมที่พัดโกรกช่วยทำให้หนาวยิ่งกว่าก่อนหน้านี้ เข้ามาในตัว อาคารได้ ก็เห็นผู้หญิงตัวเล็กวัยกลางคนยืนอยู่หน้าประตูทางออก โบกมือให้เธอพร้อมรอยยิ้มกว้าง วาสิตาปรี่เข้าไปหาอีกฝ่ายทันที

“นำมาศ คิดถึงที่สุดเลยคะ” เธอหอมแก้มน้ำสาวที่เปรียบเสมือนมารดาคนที่สองของเธอพอดีใหญ่ ก่อนจะเอ่ยแซวอีกฝ่าย “เหม ทำทางน้ำลุดจะเลี้ยวดี อ้วนขึ้นเยอะเลยนะคะเนี่ย”

“เดี๋ยวเถอะ พุดแบบนี้เดี๋ยวก็ปล่อยเดินเข้าเมืองเองหรอก” จิตมาศแทบจะประเคนมะ هنگให้หลานสาว “แล้วนี้ได้กระเป๋าดูทางหรือยัง”

พุดถึงกระเป๋ เธอก็หันไปมองสายพานลำเลียงกระเป๋าซึ่งอยู่ด้านหลัง “โอ๊ะ นั่นไงคะ มาพอดี”

“นี่มาอยู่หนึ่งเดือนหรือหนึ่งปี” เมื่อวาสิตาไปลากกระเป๋ามาแล้ว น้ำสาวก็ถามขณะมองกระเป๋าเดินทางที่สูงกว่าเอวเจ้าตัว แถมหนายังสูงกว่ากระเป๋าทั่วไปเท่าหนึ่ง ดินะที่รถเธอคันใหญ่ ไม่นั่นคงแน่

จิตมาศเดินนำอีกฝ่ายมาข้างนอก คนไม่ชินสภาพอากาศถึงกับร้องกรี๊ดในใจกับความหนาวจัดสะท้อนทรวง จากเดินจึงเปลี่ยนเป็นวิ่งจืดไปยังรถของน้ำสาว และเมื่ออีกฝ่ายปลดล็อกให้ ก็รีบยกกระเป๋าโยนใส่ท้ายรถแล้วขึ้นประจำที่นั่งข้างคนขับด้วยความเร็วแสง

“หิวมั๊ย นี่ฉันเตรียมอาหารไว้ให้แล้ว”

“ไม่หิวก็ทานคะ คิดถึงรสมีอน้ำจะแย”

“คิดถึงแต่ก็ไม่เห็นมาหากันบ้าง ดีแต่ไปเที่ยวที่อื่น ฉันยังคิดอยู่เลยว่าสงสัยคงลืมกันแล้ว” จิตมาศทำเสียงงอนๆ หลานสาวเลยรีบเอ่ยเสียงอ่อนน้อมทันที

“โอ้ ก็มาหาแล้วนี่ไงค้าา...”

“ถ้าผิวไม่ทิ้งก็คงไม่มา”

“น้ำ!” วาสิตาร้องเสียงหลง “ทำไมพุดจ๊ะ!”

“ทำไมจะพุดไม่ได้ ก็จริงไม่ใช่หรอคะ” แม้จะอยู่คนละทวีป แต่จิตมาศก็รู้หมดว่าหลานสาวมีข่าวอะไรบ้าง เพราะเธอติดตามดูละครและข่าวบันเทิงประเทศไทยอยู่ทุกวันผ่านอินเทอร์เน็ต “ตกลงแฟนแก

เป็นเกย์จริงมั้ย”

“จริงค่ะ” เธอไม่จำเป็นต้องปิดเรื่องนี้กับน้ำ จึงตอบตรงๆ

“นี่แกไ้เส้นถึงขั้นทำผู้ชายเบี่ยงเบนเลยหรอ”

“น้ำมาศ!”...นั่น โดนอีกดอกแล้ววาสิตา เพสียใจจริงๆ...นางร้าย
หน้าสวยแทบจะยกมือกุมขมับ เห็นที่ต้องปรับเปลี่ยนเรื่องก่อนที่น้ำสาว
จะพูดอะไรให้เธอจืดเพิ่ม “น้ำลัคเป็นไงบ้างคะ”

“ก็ดี แต่ช่วงนี้เข้ามีปัญหานิดหน่อย เพิ่งจะไปผ่าตัดมา ฉ้นเลย
ให้พักอยู่เฉยๆ จนกว่าจะหายดี”

“อ้าว งี้่นักดูแลร้านคนเดียวเลยสิคะ”

“ฉ้นก็มีแกมาช่วยงานแล้วนี่ไง”

“แต่หนูตั้งใจจะมาพักผ่อนนะ”

“ฉ้นเคยสอนแกอยู่ตลอดไม่ใช่หรอว่าอยู่บ้านทำงานอย่านิ่งดูตาย
ป็นวันป็นควายให้ลูกท่านเล่นนะ”

“แต่น้ำไม่ได้มีลูกให้หนูป็นวันป็นควายให้เน่ โย้ย!” ความกวน
รอบนี้ได้รับมะเหงกถูกโตจากผู้เป็นน้ำ วาสิตาอุบหน้าผากตัวเองบ่อยๆ
“น้ำ หนูต้องใช้หน้าตาหาเงินนะ อย่าทำให้มีแผลสิคะ”

จิตมาศซึ่งตาใส่หลานสาว ไม่เจอหลายปี นิสัยยังคงเหมือนเดิม
วาสิตาเวลายู่ต่อหน้าแฟนคลับหรือคนในวงการทั้งเรียบร้อยทั้งสุภาพ
แต่พออยู่กับคนสนิท ก็เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังเท้าเลยทีเดียว
“ได้” งั้นคราวหน้าฉ้นจะหยิกแขนแกแทนก็แล้วกัน”

วาสิตามองวิวนอกหน้าต่างรถโดยมีรอยยิ้มแต่งแต้มที่
มุมปากตลอดเวลา ทุกอย่างขาวโพลนไปหมด เธอไม่เคยเจอหิมะเยาะ
เยาะขนาดนี้มาก่อน ทิวทัศน์รอบๆ สวยจนเธอละสายตาไม่ได้เลย
ทีเดียว แกมยังมีสีส้มของเทศกาลวันคริสต์มาสแซมอยู่ทุกจุด หลอด
ไฟหลากสีกับหิมะขาวๆ เหมือนกับฉากเทศกาลส่งท้ายปีในภาพยนตร์

ฮอลลีวูดหลายๆ เรื่องที่เคยดู

กิตติลาเป็นเมืองในภูมิภาคแลปแลนด์ เป็นแหล่งท่องเที่ยวยอดนิยมแห่งหนึ่งของคนที่ชอบเล่นสกี รวมถึงกิจกรรมขึ้นชื่อของประเทศนี้ อย่างดูแสงเหนือ หรือนั่งเลื่อนที่ลากโดยสุนัขสกี ตัวเมืองจึงใหญ่และมีประชากรเยอะกว่าเมืองชนบททั่วไป มีโรงแรมหลายแห่งในเมือง และมีรีสอร์ทชั้นดีชื่อ เลวี พาโนรามา รีสอร์ท ตั้งชื่อตามชื่อเขตเลวี เป็นรีสอร์ทบนเขาที่มีไว้สำหรับให้คนมาเล่นสกีโดยเฉพาะ โดยจะมีกอนโดลาหรือกระเช้าลอยฟ้าคอยรับส่งคนขึ้นเขาลงเขา

จิตมาศเปิดร้านอาหารไทยชื่อ ราวดี อันเป็นชื่อจริงของมารดา หรือคุณยายของเธอ ตั้งอยู่ตรงตีนเนินเขาใกล้ๆ รีสอร์ทที่ว่า นับว่าเป็นทำเลที่ดีมาก นางสาวเธอเริ่มเปิดร้านอาหารตอนที่สามีของเธอ ‘ลุด’ เกษียณจากงานหัวหน้าผู้รับเหมา ซึ่งตอนนั้นมาเป็นลูกมือคอยช่วยเธอดูแลกิจการ ลุดเจอจิตมาศตอนที่เขาไปเที่ยวที่ประเทศไทย จะเรียกว่าเป็นรักแรกพบก็ไม่ผิดนัก เขาใช้เวลาอยู่นานกว่าจะชนะใจจิตมาศ ยอมบินไปกลับฟินแลนด์-ประเทศไทยแทบจะเดือนเว้นเดือน ก่อนที่สุดท้ายจะตัดสินใจขอเธอแต่งงานและพามาอยู่ด้วยกันที่นี่

ตัวร้านอาหารและบ้านพักนั้นอยู่ในตึกเดียวกัน มันเป็นอาคารสี่สั่มอ่อนสูงสองชั้นขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่ ผนังชั้นล่างด้านหนึ่งเป็นกระจกบานยาวเพื่อที่คนที่เดินผ่านไปผ่านมาสามารถมองเห็นตัวร้านด้านในได้ จิตมาศจอดรถพอดีกับลุดที่เปิดประตูร้านออกมา เขาเป็นชายที่ดูเลวร้ายกลางคนไปหน่อย รูปร่างสูงใหญ่ ตัดผมทรงทรงสี่เหลี่ยมหน้าม้าจะเต็มไปด้วยริ้วรอยแห่งกาลเวลา แต่ก็ยังดูออกว่าตอนหนุ่มๆ ต้องหล่อไม่เบา

“สวัสดีวาวา เดินทางมาเหนื่อยมากมัย” เขาเข้ามาสวมกอดหญิงสาวพร้อมกับแนบแก้มทักทาย ก่อนจะช่วยเธอยกกระเป๋าเดินทางใบเขื่องออกจากท้ายรถ

“นิดหน่อยคะ กระเป๋านี้ได้ยววจจัดการเองคะ น้ำลูคเพิ่งผ่าตัดเข้ามา อย่าเพิ่งหักโหมเลย” เธอตอบเขาอย่างยิ้มแย้ม แม้จะไม่ได้เจอกันนาน แต่เมื่อก่อนเธอสนิทกับเขามากอยู่ เพราะช่วงที่เขาจับน้ำเธอก็ได้เธอนี้ละคอยเป็นสายสืบทอด เธอรู้ว่าลูคเป็นคนใจดี ซื่อตรง และจริงจัง รวมถึงรู้จักติดสินบนเธอด้วยของกินอร่อยๆ และของฝากจากฟินแลนด์เสมอๆ เธอถึงได้ช่วยเขาสุดแรงเกิด เรียกได้ว่าถ้าไม่มีเธอ เขาก็ไม่มีทางชนะใจจิตมาศและคุณยายจอมเฮี้ยบของเธอได้แน่นอน

วาสิตารีบลากกระเป๋าเข้าข้างในเนื่องจากเริ่มหนาวจนขาสั่น ดูท่าเสื้อผ้าที่เธอคิดว่าอุ่นพอจะไม่พออย่างแรง เข้ามาแล้วก็กวาดตามองอย่างสำรวจ น้ำเธอเทศดีไม่น้อย การตกแต่งภายในดูสะอาดตา แม้จะมีของจำพวกไม้แกะสลักแบบไทยๆ ที่เธอไม่ชอบเท่าไหร่วางตกแต่งสถานที่อยู่ตามจุดต่างๆ ก็ตามที่ ในร้านมีที่นั่งอยู่เจ็ดแปดโต๊ะ มีต้นคริสต์มาสขนาดกลางประดับไฟหลากสีตั้งอยู่ที่มุมร้าน และเคาน์เตอร์ยกสูงที่เต็มไปด้วยขวดเครื่องดื่มหลายประเภทกับเครื่องคิดเงินด้านหลังนั้นเป็นบันไดขึ้นชั้นสองและประตูครัว

“แยกกระเป๋าไปเก็บไว้ข้างบน ห้องแถวอยู่ขวามือ ห้องเดิมที่เคยอยู่ ยังจำได้ใช่ไหม” นางสาวเอ๋ยพลางถอดเสื้อกันหนาวแขวนกับตะขอหลังประตูร้าน

วาสิตาพยักหน้าหงิกๆ ลากกระเป๋าอ้อมเคาน์เตอร์ไปด้านหลัง แล้วก็หันมาส่งสายตาปริบๆ “น้ำมาศ ช่วยหนูยกขึ้นบันไดหน่อยสิ”

“เรื่องอะไร แกอยากขนของมาเยอะเอง”

“น้ำ!”

“รีบยกกระเป๋าไปเก็บแล้วลงมาทานข้าวก่อนร้านเปิด” จิตมาศบอกแล้วก็เดินหายเข้าครัวที่อยู่หลังร้านไป อีกสองชั่วโมงจะถึงเวลาเปิดร้าน เธอต้องเริ่มทำอาหารแล้ว สำหรับมือเพิ่งร้านเธอจะเป็นบริการแบบบุฟเฟต์ ส่วนมื้อเย็นถึงจะเป็นแบบเลือกสั่งตามเมนู อาหาร

ทุกงานมีเธอเป็นคนทำคนเดียว แน่แน่นอนว่ามันเป็นงานหนัก แต่จิตมาศเคยลองจ้างคนช่วยแล้วพบว่ามันไปไม่รอด เพราะไม่มีใครสามารถทำอาหารได้มาตรฐานอย่างที่เธอต้องการ ดังนั้นเธอจึงยอมที่จะเหนื่อยทำทุกอย่างเอง แต่อาหารออกมาดีมีคุณภาพสูงดีกว่า และนั่นคือหนึ่งในเหตุผลหลักที่ธุรกิจประสบความสำเร็จจนถึงทุกวันนี้

เมื่อน้ำสาวสะบัดก้นให้อย่างไม่คิดจะช่วย วาสิตาก็ก้มมองกระเป๋าดูเส้นทางของตัวเองแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจเอือม เอวระ ที่ออกกำลังกายมาทั้งหมด มีประโยชน์ที่สุดก็วันนี้ละ

“ฮีย่า!” เธอตะเบ็งเสียงขณะลากกระเป๋าที่หนักยิ่งกว่าตัวเธอเองขึ้นบันได เสียงล้อกระแทกขึ้นบันไดดังกึกๆ ดินะที่บันไดมีพรม ไม่อย่างนั้นคงได้มีรอยชูดยารตั้งแต่ขั้นแรกยันขั้นสุดท้ายแน่นอน

ชั้นสองเป็นบริเวณที่พักอาศัย มีห้องนั่งเล่น ห้องน้ำ และห้องนอนสองห้อง ห้องนอนของจิตมาศและลูกไม่ได้ใหญ่มาก ส่วนห้องที่จะเป็นห้องนอนของเธอนั้นยิ่งไม่ได้ใหญ่มากเข้าไปใหญ่ เรียกได้ว่ามันพอดีสำหรับเตียงเดี่ยวแคบๆ กับโต๊ะหนึ่งตัวเท่านั้น แต่เธอไม่มีปัญหาเรื่องขนาดห้องหรอก เธอไม่ใช่คนอยู่ยากกินยาก นิสยะอะไรก็ได้เป็นสิ่งที่มีความประโยชน์ในการอยู่ในวงการ ซึ่งเธอตั้งใจที่เธอเป็นคนแบบนั้น เพราะมันส่งผลให้ทุกคนที่ร่วมงานกับเธอชอบและเอ็นดูเธอเป็นพิเศษ

แต่หลังจากที่เธอโดนมรสุ่มข่าวฉาวรุมกระที่บชปะปางตาย ก็ไม่รู้ว่าคุณชอบและเอ็นดูนั้นจะเหลืออยู่สักเท่าไร

โอ๊ย คิดแล้วก็ปรี๊ดขึ้นมาอีกรอบ อีพี้นักตรวจจะไปตามล่าหาแว่นตากันแดดที่เธอต้องการมาไถ่โทษให้ได้ ไม่อย่างนั้นเธอจะลำบากเป็นขึ้นๆ ตอนที่ได้เจอกันแน่นอน!

วาสิताल้มกระเป๋าเดินทางลงบนพื้นและเปิดมันออกซึ่งก็ว่างพื้นที่ปลายเตียงแบบไม่เหลือที่ว่างให้เดินทันที เธอหยิบหมวกไหมพรมกับผ้าพันคอออกมาแล้วถือติดลงมาชั้นล่างด้วย พอดีกับจิตมาศที่

เตรียมโต๊ะเสร็จเรียบร้อยแล้ว หญิงสาวมองอาหารไทยหน้าตาคุ้นเคยที่มี
ควันสีขาวลอยกรุ่นพร้อมกลิ่นหอมพลาทูดตัวลงนั่งบนเก้าอี้

“หนูไม่ทานข้าวค่ะ” เธอบอกเมื่อเจ้าบ้านกำลังจะตักข้าวสวย
ใส่จานเธอ

“โอ๊ย กินๆ เข้าไปเถอะ อย่าเรื่องมาก ผอมเป็นไม้เสียบผี
แบบนี้ ผู้ชายมันถึงได้ทิ้งไง”

วาสิตาแทบหัวทิ่มโต๊ะกับคำพูดของนางสาว ย้อนกลับเสียงสูง
“น้ำ! เขาไม่ได้ทิ้งเพราะหนูผอม เขาทิ้งเพราะหนูไม่มีปิการู้ต่างหาก
เล่า!”

“อรร้อยเหมือนเคย!” วาสิตาแทบจะยกชามแกงเขียวหวาน
ขึ้นชด ถ้าไม่ใช่เพราะลูดยังนั่งอยู่ที่โต๊ะด้วย จะว่าไปเธอไม่ได้กินข้าว
เต็มทีแบบนี้มานานแล้ว และจริงๆ เธอก็ไม่ควรจะได้กินข้าวเต็มทีด้วย
ไม่ว่าจะตอนไหน เพราะเธอยังมีรูปร่างที่ต้องรักษาให้มันเ๊ะปังตลอด
เวลา...แต่ช่วงเถาะ กินซะเต็มคราบไปแล้ว เอาไว้ค่อยไปออกกำลัง
หลังจากนี้ก็แล้วกัน “แถวนี้มียิมมั๊ยคะ”

“จะไปทำไม อยู่ช่วยฉันทำงานบ้านแทนนี้” จิตมาศตอบพลาท
เก็บจานชามบนโต๊ะโดยที่ลูคช่วยเก็บแก้วน้ำ

วาสิตาฟังแล้วก็ส่ายหน้า “ไม่ได้ค่ะ เดี่ยวมือด้าน”

“อะไรนะ”

“เวลาถ่ายโฆษณา บางทีเขาก็โคลสอัพมือ มือหนูต้องเนียนสวย
ตลอดเวลา ไม่งั้นเดี๋ยวขูดงานฟรีเซนเตอร์ค่ะ”

นางสาวค่อนข้างขยับทันทีกับเหตุผลนั้น “ยายเด็กเลี้ยงเสียข้าวสุก”

“เสียที่ไหน ว่าไม่ได้ทานข้าวเลยสักเม็ด”

“วาสิตา!” ถ้าไม่ใช่เพราะถือจานเต็มมือ เธอคงได้ฟาดหลาน
สักผัวะสองผัวะแล้ว

“อู๊ย! หิมะตก” คนที่รู้ตัวว่าใกล้จะโดนทำร้ายร่างกายเต็มที่ เปลี่ยนเรื่องทันควัน เธอลุกขึ้นจากโต๊ะแล้วก้าวเร็วๆ ไปยืนติดกระจก หน้าร้าน มองเกล็ดหิมะสีขาวที่โปรยปรายลงมาจากท้องฟ้า “สวยจังเลย...”

ลูกถามขึ้น “แล้วมาอยู่ที่นี้เดือนนึง มีแพลนจะไปเที่ยวที่ไหนหรือเปล่า”

“อยากไปนั่งเล่นกับดูแสงเหนือค่ะ เป็นสองรายการในบั๊กเกตลิสต์ของหนูเลย” เธอตั้งใจเอาไว้ว่ามาครั้งนี้จะต้องไปทำกิจกรรมสองอย่างนี้ให้ได้ เพราะคราวก่อนที่มาดันเป็นช่วงซัมเมอร์ หิมะไม่มี ทัวร์ทุกเจ้าปิดกันหมด เลยไม่ได้ทำอะไรอย่างที่อยากทำสักอย่าง นอกจากนั่งๆ นอนๆ ไปวันๆ (ครั้งนี้ก็คิดว่าเวลาส่วนใหญ่ของเธอคงจะเป็นแบบนี้เหมือนกัน)

“มีบริษัททัวร์ท่องเที่ยวอยู่ใกล้ๆ นี่ชื่อโวลด์ชาฟารี ถ้าจะไปเดินเล่นก็ลองเดินไปถามข้อมูลกับจองวันดูสิ เขามีโปรแกรมให้เลือกหลายอย่าง มีทัวร์ท้องถิ่นในมือเยอะ”

วาสิตากำลังคิดอยากจะไปเดินถ่ายรูปอยู่พอดี แต่ก่อนหน้านี้ หิมะไม่ตกเธอยังหนาวแทบตาย แล้วตอนนี้จะไม่ยิ่งหนักกว่าเดิมหรือ “อยากนะค่ะ แต่มันหนาวอะ”

แว่วเสียงจิตมาสดังออกมาจากห้องครัว “ถ้าไม่ไปงั้นก็มาช่วยฉันยกถาดอาหารเที่ยงขึ้นโต๊ะ”

วาสิตาดยกมือสวัสดิ์ดีชายเจ้าของบ้านทันที “ไปก่อนนะค่ะ สวัสดิ์ค่ะ”

สาวไทยหน้าคมเดินยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามทาง แหงนหน้า
มองหิมะสีขาวที่โปรยปรายลงมาเป็นระยะ ความเครียดในใจสลายไปหมดเมื่อเจอบรรยากาศสวยๆ รอบตัว เขตเลวี่ที่เธออยู่ไม่กว้างนัก

ความหมายคือเดินรอบได้ มีร้านขายของชำ เสื้อผ้า และของกระจุกกระจิกตามประสา รวมถึงซูเปอร์มาร์เกตกับร้านขายยาซึ่งตั้งอยู่อีกฝั่งของถนนใหญ่ ส่วนเขตเมืองจริงๆ ต้องขับรถเข้าไปอีกหน่อย เธอยังไม่คิดจะไป อันที่จริงคือไปเองไม่ได้ เพราะเธอขับรถบนหิมะได้ทีไหนล่ะ

แม้จะเคยมาเมืองนี้แค่ครั้งเดียวแต่วาสิตาก็พอคลำทิศทางได้ อย่างที่บอกว่าเขตนี้ไม่ได้ใหญ่มาก จะหลงยังงัย ขอแค่เดินไปเรื่อยๆ เดียวก็เจอทางเอง รวมถึงถ้างงทิศจริงๆ เธอก็ยังมีโปรแกรมนำทางในโทรศัพท์ที่อยู่เป็นตัวช่วย ดังนั้นจึงไม่มีอะไรต้องกังวล เธอเลือกทางเดินที่จะผ่านพวกร้านขายของ เพราะอยากสำรวจพื้นที่ดูว่ามีอะไรน่าสนใจให้ชอปปิงบ้างไหม

ช่วงนี้ของปีเป็นช่วงพิเศษ เพราะกำลังมีตลาดนัดฤดูหนาว หรือที่เรียกกันว่า วินเทอร์ มาร์เกต แทบทุกร้านอยู่ในช่วงลดราคา วาสิตายืนมองร้านขายเสื้อผ้าแล้วก็ถอนหายใจ เมื่อครूरิบออกมามากเกินไปหน่อย เลยไม่ทันได้หยิบกระเป๋าสตางค์ออกมาด้วย ไม่อย่างนั้นคงจะเข้าไปดูถุงมือกับอุปกรณ์กันหนาวเพิ่มแล้ว เพราะที่สวมอยู่นี้ไม่ได้ช่วยให้รู้สึกอุ่นพอเลย

นั่งโคตพาร์ก้าไว้ประโยชน์ แพงก็แพง ไหนว่ารุ่นนี้สำหรับอุณหภูมิติดลบสิบห้าองศา หลกลวงผู้บริโภคชัดๆ

ส่วนถุงมือยี่ห้อนอร์ทเฟสชั่น เธอไม่โทษแบรนด์ แต่โทษตัวเองนี่ละที่อวดเก่ง ไม่ยอมเอาถุงมือทนหนาวมาเพราะมันใหญ่เทอะทะเวลาสวม ดันเลือกแบบบางพร้อมคุณสมบัติพิเศษคือสวมแล้วสามารถเล่นโทรศัพท์ได้ผ่านผ้าชนิดพิเศษที่ปลายนิ้ว ก็มือเย็นเฉียบยาวๆ ไปคะ! ทนไป!

ยืนอ้อยอิ่งหน้าร้านเสื้อผ้าพักหนึ่ง เธอก็ออกเดินต่อ ตั้งใจจะไปยังบริษัททัวร์ที่ลุดพูตถึงเพื่อดูรายละเอียดโปรแกรมเที่ยว รอบนี้อยู่ตั้งเดือนหนึ่ง ต้องหากิจกรรมทำหน่อย ไม่อย่างนั้นคงไม่มีเหตุผลในการ

หนึ่งงานบ้านงานเรือนแน่

ไม่ใช่ว่าเธอทำตัวกระแตและเป็นคุณหนูบนหอคอยงาช้าง ทำอะไรไม่เป็น เธอทำเป็นหมดนั่นละ ตั้งแต่กวาดบ้าน ปิดหยากโย่ เปลี่ยนหลอดไฟ ซ่อมก๊อกน้ำ ส่วนเรื่องทำอาหารนั้นได้นิดหน่อย เพราะอยู่คนเดียวมาหลายปี ก่อนหน้านั้นก็มีหน้าที่ดูแลบ้านดูแลยาย แต่ที่ตอนนี้ไม่ทำก็เพราะขี้เกียจก็เท่านั้น

เดินตัวสันต่อได้ไม่เกินห้านาทีกี่พื้นที่กันเขตตึก เหลือแค่ทางเดินขนานกับถนนใหญ่ สองข้างทางเป็นหิมะสูงเกือบเท่าไหล่ เป็นหิมะที่ถูกกวาดออกจากทางเดินไปกองไว้ วาสนาเดินแล้วก็หยุด เดินแล้วก็หยุด มองหิมะกองสูงข้างทางเดินพร้อมความคิดพิเรนทร์ๆ ในหัว

ถ้าเธอกระโดดใส่ มันจะเป็นอย่างไร

มันต้องนุ่มมากแน่ๆ

เหมือนฉากในหนังภาพยนตร์ต่างประเทศที่พระเอกนางเอกเดินด้วยกันท่ามกลางหิมะโปรยปราย จากนั้นนางเอกก็จะสะดุดพื้นราบล้มหน้าคะมำ แล้วพระเอกก็จะรีบคว้าเธอไว้ ก่อนจะล้มกลิ้งไปด้วยกันบนหิมะนุ่มๆ หรือไม่ก็เป็นฉากวิ่งเล่นปาหิมะที่ปั่นเป็นก้อนกลมๆ ใส่กันนอนบนพื้นแล้วกางแขนกางขาทำรอยบนหิมะพร้อมเสียงหัวเราะที่ตั้งกังวานไปทั่วบริเวณ

เธออยากได้ความรู้สึกแบบนั้นบ้าง ไม่ต้องมีพระเอกก็ได้ เพราะเธอไม่ใช่นางเอก และต่อให้เธอเป็นนางเอก (อดีต) พระเอกของเธอกำลังหัวเราะกับพระรองอยู่ ดังนั้นมีแค่เธอนี่ละ นางร้ายที่สุดแสนจะเลิกละเลอเพอร์เฟกต์ กำลังจะเกลือกกลิ้งบนหิมะที่หนานุ่มด้วยความสุข เพราะเธอไม่ต้องตกอยู่ในวังวนน้ำเน่าที่พวกพระเอกนางเอกอาศัยอยู่ เธอโสด เธอสวย เธอจะเฉลิมฉลองอิสระนี้ด้วยการปล่อยตัวลงบนความหนาวเย็นที่สวยงามตรงหน้า

หลังจากสร้างเรื่องราวและจัดฉากให้ตัวเองในหัว สาวไทยก็มอง

ซ้ายมองขวา ไม่มีคนอื่นแถวนี้ ทางสะดวก! วาสิตาไล่สายตาหากองหิมะที่มีหิมะทับถมสูงที่สุด พอเจอเป้าหมายแล้วก็ฉีกยิ้มกว้างอย่างชอบใจ เธอถอยหลังเพื่อตั้งหลัก ก่อนจะออกวิ่ง แล้วกระโดดใส่เป้าหมายที่เล็งไว้สุดแรง

“ลาก่อนชีวิตเก่า สวัสดีการเริ่มต้นหมายย...”

โผละ!

ฉิบหาย

...แข็งโป๊ก

“โอ้ยยย...เจ็บไว้ยยย...”

คนที่เพิ่งจะตัวลอยละลิวไสลกองหิมะกรีดร้องลั่น เมื่อความนุ่มแบบน้ำแข็งใสในความคิดนั้น...กลายเป็นความแข็งแบบน้ำแข็งก้อน วาสิตาตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืนด้วยความยากลำบาก เพราะออกตัวแรง เลยบินเข้ากองหิมะข้างทางลึกลับ ไบหน้าเนียนขาวด้วยความเย็นจากเกล็ดหิมะที่พาดกันจับตัวตามขนตาขนคิ้ว ทั้งเข้าปากเข้าจมูก จนแทบเต็มรูหายใจ และยังติดเต็มหมวกไหมพรม เต็มเส้นผม เธอเป็นว่าเต็มหัวเธอทั้งหมดนั่นละ

พอทรงตัวขึ้นได้ก็รีบพาตัวเองออกจากตรงนั้นทันที แต่การเดินบนกองหิมะไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะพอน้ำหนักตัวลงมาอยู่ที่เท้าข้างเดียว ตอนที่เธอกำลังจะยกเท้าก้าวเดินนั้น หิมะข้างใต้ที่เคยแน่นก็อ่อนยุบลงไปเพราะรับน้ำหนักไม่ไหว ร่างเปรี้ยวจึงร่วงผลุบและเสียวหลักลั่นหน้าผาดลงไปหาหิมะตรงหน้าอีกครั้ง

“กร๊ืด! หนาว!”

เสื้อโค้ตไร้ประโยชน์ของเธอตอนนี้ทวีความไร้ประโยชน์เข้าไปใหญ่ เมื่อหิมะบางส่วนหลุดรอดเข้ามาอยู่ด้านใน และเมื่อเจอความร้อนของร่างกาย มันก็จะกลายเป็นน้ำแล้วซึมเข้าชุดเธอจนเปียกชุ่มเป็นหย่อมๆ วาสิตาใช้สองมือตะกุกหิมะเพื่อพาตัวเองออกจากตรงนี้ เธอไม่คิดจะ

เดินออกจากกองหิมะนี้แบบสวยๆ แล้วละ ตอนนี้นำกล้องออกเธอก็จะ
กล้อง วิธีไหนก็ได้ที่จะออกไปได้เร็วที่สุด

วาสิตาแทบจะคลานไปกับพื้น แต่ดูเหมือนธรรมชาติจะยังไม่
พอใจกับความทุกข์ทรมานที่เธอมี จึงได้สาปเธอเพิ่มด้วยการให้ทำเธอ
ข้างหนึ่งติดอยู่ในกองหิมะ ไม่ว่าจะออกแรงมากแค่ไหนก็ดึงไม่ออก

“ยังโชคร้ายไม่พออีกหรือไง ฮือออ...”

เธอคิดได้ไถ่หรือนางร้ายอย่างเธอจะมีความสุข ในเมื่อคำว่า
นางร้ายมันพ่วงอยู่กับคำว่าชวย บัดซบ!

บัดซบ บัดซบ บัดซบ บัดซบ!!!

“นี่มันยังไม่ทันข้ามปีเลย จะเริ่มปีชงกันตั้งแต่ตอนนี้เลยหรือไง
อะ!”

“คุณ...โอเคมั๊ยครับ”

เสียงทุ้มดังขึ้นเหนือหัว ทำเอาวาสิตาที่กำลังอาละวาดฟาดวง
ฟาดงาใส่หิมะที่ตัวเองนอนทับอยู่ชะงักไป หญิงสาวค่อยๆ เงยหน้าขึ้น
มองหาเจ้าของเสียง ไล่สายตาจากร่องเท้าบูตสั้นหนาสีดำซิดที่มีคราบ
เปื้อนเต็มไปหมด ไปยังกางเกงขายาวสีเขียวขี้ม้าสไต์ที่พวกนักปีนเขา
ชอบสวม ตามด้วยเสื้อกันหนาวสีเทา และ...ใบหน้าหล่อเหลาที่ล้อม
กรอบด้วยผมสีบลอนด์ซิดที่เซตทรงเสียขึ้นแบบง่ายๆ ดวงตาสีฟ้าเจือ
เทานิดๆ หลุบลงต่ำสบตากับเธอ

โอ้แม่เจ้า...หล่อ หล่อมาก นี่มันเทพบุตร...เทพบุตรชัดๆ...

เอ๊ะ เดียวนะ นี่เธอตายแล้วหรือ เธอหนาวตายหรือ ถึงได้มี
เทพบุตรมาปรากฏตัวตรงหน้า เขามาเพื่อรับวิญญาณเธอใช่มั้ย...แบบ
นี้แปลว่าเธอจะได้ขึ้นสวรรค์สินะ แสดงว่าเธอต้องเป็นคนดีใช้ได้แน่เ็น

วาสิตามองเขานิ่ง แล้วก็ส่งยิ้มหวานให้เขา... เชิญค่ะพ่อเทพบุตร
เชิญอุ้มฉันขึ้นสวรรค์เลยค่ะ

“คุณครับ”

เขาเรียกเธออีกครั้ง ดึงให้เธอหลุดออกจากห้วงมโน วาสิตา
กะพริบตาปริบๆ ไล่หิมะที่ละลายเป็นน้ำออกจากขนตา อ้อ เธอยัง
ไม่ตาย เธอยังคงติดแหงกกับกองหิมะเหมือนเดิม “เอ่อ คือ...ฉัน...”

“ให้ผมช่วยมั๊ยครับ”

เขาส่งยิ้มมุมปากน้อยๆ แต่กระซกใจวาสิตาอย่างแรงมาให้
เธอรำร้องอยู่ในใจ...ช่วยค่ะ ได้โปรดช่วยฉันที ช่วยทั้งตัวและหัวใจฉัน
เลยค่ะ!

ในใจนั้นกรีดร้องดังลั่น ทว่าน้ำเสียงที่เล็ดลอดออกจากริมฝีปาก
ที่เริ่มเปลี่ยนเป็นสีม่วงกลับเบาหวิว “ถ้าไม่รบกวนคุณจนเกินไป คือ...
เท่าฉันติดนะคะ”

“มาครับ เดี่ยวผมพุงคุณขึ้นยืน”

เขาย่อตัวลงมาส่งมือให้เธอจับ ก่อนจะค่อยๆ ดึงเธอให้ลุกขึ้น
ยืน วาสิตาจับมือเขาแน่นขณะก้มมองเท้าที่จมหายอยู่ในกองหิมะ
พยายามจะดึงมันให้ออก ออกแรงเพิ่มขึ้นเมื่อรู้สึกว้าวเท้าเธอเริ่ม
เคลื่อนไหวได้

พรวด

“กรีด!”

จู่ๆ เท้าเธอจากที่ติดขัดก็เปลี่ยนเป็นลื่นพรีดกะทันหัน ด้วย
อาการตกใจทำเอาเธอผละออกจากคนที่ประคองตัวเธออยู่แล้วก็หาย
หลังล้มก้นจ้ำบ่าลงไปหาหิมะด้านหลังอีกครั้ง ลำบากขายหนุ่มต้อง
เข้าไปช่วยพุงของเธอให้ยืนขึ้นอีกรอบ หลังจากล้มลุกคลุกคลานจนเปียก
หิมะไปทั้งตัว วาสิตาก็รอดพ้นจากธรรมชาติอันแสนใจร้ายได้ในที่สุด
เธอส่งยิ้มเจื่อนๆ ให้แก่ขายหนุ่ม ก่อนจะรีบปิดเกล็ดหิมะที่ติดทั่วตัว
เธอจนไม่ต่างกับมนุษย์เอสกิโม

“ดูท่าคุณจะชอบอยู่กับหิมะมากจริงๆ นะครับ”

คนช่วยเอ่ยซ้ำๆ ทำเอาวาสิตาอายจนหน้าร้อนผ่าว การที่หนุ่ม

หล่อมีความประทับใจแรกพบกับเธอในสภาพนี้ช่างเป็นอะไรที่...จวบเห
แน่นอน

“ขอบ...ขอบคุณ...นะคะ...” เธอเอ่ยกับเขาด้วยน้ำเสียงติดๆ ขัดๆ
เพราะหนาวจนพันกระทบกันกึกๆ ชูดเธอเปียกชุ่มไปทั้งตัว ไม่เว้น
แม้แต่ชุดชั้นใน ทำเอาเธอหนาวสะท้านจนขยับตัวไม่ได้

“ด้วยความยินดีครับ” เขาตอบยิ้มๆ “คุณโอเคนะครับ”

“คะ...คะ” วาสิตาพยกหน้า...แล้วก็ส่ายหน้า เธอข้อนตาขึ้น
มองเขา “คุณคะ...คือ...ฉัน...ฉัน...”

“ครับ?”

“คุณ...ช่วย...พาฉันไป...ส่ง...ที่ร้าน...ราวดี...หน่อย...ได้มั๊ย...คะ”
เอ่ยไปก็ตัวสั่นไป พลังส่งสายตาแว่ววนให้เขาอย่างสุดความสามารถ
“ฉัน...คือฉัน...ก้าวขา...ไม่ออกแล้ว”

“วาวา ทำไมกลับมาสภาพนี้!” จิตมาศแทบปรีเข้ามาหา
หลานสาวหลังจากเห็นอีกฝ่ายยืนตัวสั่นหึ่งๆ อยู่ตรงประตูร้าน เธอ
รีบประคองวาสิตาลงนั่งบนเก้าอี้ที่ใกล้ฮีตเตอร์ที่สุด ดินเหนียวที่ตอนนี้
เหลือลูกคำอยู่แค่ไม่กี่โตะ ตัวร้านจึงค่อนข้างโล่ง

คนที่หนาวจนปากกลายเป็นสีม่วงเข้มค่อยๆ ถอดเสื้อกันหนาว
ที่เปียกชื้นออกจากร่าง ก่อนจะพันตัวเองด้วยผ้าห่มนุ่มๆ ที่นำสาวไป
หยิบมาให้ ส่งเสียงครางฮือออกมาเมื่อในที่สุดก็สัมผัสถึงความอบอุ่น
เธอหันไปมองชายหนุ่มที่ช่วยประคองเธอมาส่งถึงที่แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียง
ไหลลื่นไม่สั่นกึกๆ ใส่เขาเป็นครั้งแรก “ขอบคุณมากๆ นะคะ”

“ไม่เป็นไรครับ” เขาตอบเธอ จากนั้นก็โค้งศีรษะให้แก่เจ้าของ
ร้านสาว “สวัสดิ์ครับมิสซิสเบอร์คาเนน”

“มิก้า! ฉันก็ไม่ทันสังเกตเลย” จิตมาศร้องทักเสียงสูง ก็เห็นอยู่
วางๆ ว่ามีคนยืนอยู่ข้างหลังหลาน แต่ไม่ได้สังเกตว่าใคร “มาทาน

ข้าวเที่ยงหรือ เชิญๆ”

“อ้อ เปล่าครับ ผมแค่พาเธอมาส่ง”

“น้ำรู้จักเขาหรือ” วาสิตาเลิกคิ้วน้อยๆ...รู้จักก็แนะนำตัวกัน
หน่อยสิเน้า! แนะนำตัวเร็ว!

คนเป็นน้ำไม่ได้รับสารนั้นจากผู้เป็นหลาน จิตมาศถามกลับ
อย่างสงสัย “พามาส่ง?”

“พอดีผมบังเอิญเจอเธอ...ประสบปัญหาเล็กน้อยกลางทาง...นะ
ครับ” มิกาเอลเอ่ยยิ้มๆ พลังมองมาทางวาสิตาเล็กน้อย

“เกิดอะไรขึ้นกัน”

“เรื่องมันยาวคะเน้า ไว้ค่อยเล่าให้ฟังนะ”

“คงไปชุ่มซามจนตกท่อมาละสิ แฮ่”

“ไม่ใช่ซะหน่อย!” ตกท่อที่ไหน ตกหลุมหิมะต่างหาก บัดโธ!

มิกาเอลมองน้ำหลานตรงหน้าแล้วก็เอ่ยขึ้นหลังจากที่ทั้งสองคน
คุยกันเสร็จแล้ว “ฉันขอตัวก่อนนะครับ”

ได้ยินแล้ววาสิตาก็กะพริบตา มองพ่อเทพบุตรของเธอตาละห้อย
เดียวสิ จะไปแล้วหรือ ยังไม่ได้แนะนำตัวอย่างเป็นทางการเลย จะรีบ
ไปไหนกัน!

“เดี่ยวสิ อยู่ทานอะไรสักหน่อย อุตส่าห์พาเราวามาส่ง อยากได้
อะไรไปดักเลย ตามสบายนะ รับกาแฟหรือชามั้ย”

นางร้ายในผ้าหม่นลอบยกนิ้วให้น้ำสาวในใจเมื่ออีกฝ่ายเอ่ยสั่งตัว
ชายหนุ่มแทนเธอ...ดีมากคะเน้ามาศ ทำดีคะ ทำดี ประมือ

มิกาเอลมองหญิงสาวที่ถูกลูกจอดึงเก้าอี้ออกไปให้นั่งแล้วก็ยอม
อยู่ต่ออย่างไม่อยากให้เสียใจ แต่ก็รีบบอกก่อนที่อีกฝ่ายจะไปหยิบ
จานมาให้ “ขอแค่น้ำชาก็พอครับ ผมต้องรีบกลับ ตาห์ดีรอผมอยู่”

ชื่อบุคคลที่สามทำเอาวาสิตาหันขวับ ตาห์ดี เหมือนชื่อผู้ชาย...
อย่าบอกนะว่าเขาเป็นผู้ชายรออยู่

นะ...นี่...นี่เธอตกอับขนาดที่เจอหนุ่มถูกใจคนไหนก็กลายเป็น
เกย์ไปซะหมดเหอ!

ขณะที่เธอกำลังอึ้งงัน บทสนทนาก็ดำเนินต่อ จิตมาศหยิบแก้ว
กระเบื้องแล้วรินน้ำชาจากกาน้ำร้อนให้เขาพลางพูดคุยกไปด้วย “เจ้า
หนูนั่นเป็นยังงัยบ้างละ ก็ชวนแล้วนะ”

“จะแปดปีแล้วครับ”

สรุปแล้วเป็นลูก เขามีลูกแล้ว โอ๊ย หมดหวัง ตายๆๆๆ

“แล้วยังพาวิ่งลากเลื้อนอยู่หรือเปล่า ฉันว่าจะไปที่คอกเธออยู่
เหมือนกัน แต่ช่วงนี้ที่ร้านยุ่งๆ เลยหาโอกาสไปไม่ได้สักที”

“ยังวิ่งอยู่ครับ แต่ลดจากยี่สิบกิโลเหลือแค่สิบแล้ว”

วิ่งลากเลื้อน? วันละสิบยี่สิบกิโล? นี่ลูกหรือแรงงานทาส?

“จริงสิ ฉันมีขนมที่อบเหลืออยู่ ฝากไปให้มันหนอยได้มั้ยละ
ปกติให้ทานหรือเปล่า”

“ไม่ค่อยให้ครับ ส่วนใหญ่ให้ทานแต่อาหารเม็ดครับ”

มาตรงนี้อาติตาชักจะรู้ตัวว่าเธอหลงทางไปไกล หญิงสาวเอียง
คอ ตัดสินใจถามแทรกเพราะไม่อยากรอคอยอะไรเลยเถิดไปมากกว่านี้
“เอ่อ ตาห์ตีที่พูดถึงนี่คือใครเหอคะ”

“สุนัขของผมครับ” มิคาเอลหันมาตอบเธอ พร้อมรอยยิ้มที่
ทำเอาใจเธอแกว่งเป็นครั้งที่สิบในระยะเวลาหนึ่งชั่วโมงที่ผ่านมา

ดวงตาเรียวสวยของอาติตาเป็นประกายขึ้นมาทันที...ไม่ใช่เกย์
ไม่ได้มีลูก แถมยังรักสัตว์! ผู้ชายรักสัตว์! กร๊าด!

“จริงสิ วาва เห็นเธอบอกลูกอยู่ว่าอยากไปนั่งเล่นสุนัขไม่ใช่
เหอหรอ นี่ไป ฟาร์มของมิก้าเขาสี” จิตมาศเอ่ยขึ้น ดึงให้หลานสาวที่
กำลังมองหนุ่มหล่อเคลิ้มๆ อยู่ได้สติกลับมาครั้งหนึ่ง แค่อครั้งหนึ่งเท่านั้น

“ฟาร์มเหอคะ”

“ใช่ มิก้ามีฟาร์มสุนัขอยู่ห่างจากที่นี่ไปประมาณสิบห้านาทีได้”

จิตมาศตอบแล้วก็ลุกขึ้นยืน เพราะเห็นลูกค้าโบกมือเรียก เธอเอ่ยกับ หลานก่อนจะหันไปลาชายหนุ่ม “แกถามข้อมูลต่อเองก็แล้วกัน...ตามสบายนะมีก้า อยากได้ชาเพิ่มก็เติมเอาเองเลย วันไหนว่างๆ ก็มาทานข้าวที่นี้บ้างนะ ไม่เห็นเธอมาตั้งนานแล้ว”

มิคาเอลยิ้มรับ “ขอบคุณครับ”

“คุณมีฟาร์มฮัสกีหรือคะ แล้วมีฮัสกีไรต์ด้วยหรือคะ” สบโอกาสแล้วก็ไม่รอช้า วาสิตาจึงเขาตาแป๋ด้วยความอยากรู้นั่นเต๋านี้ ถ้าเธอมีหูมีหางมันคงกระดิกดิ๊กๆ เป็นใบพัดแล้ว

“ครับ มีครับ”

“แล้วถ้าอยากจะไป ต้องทำยังไงบ้างคะ”

“จอร์รอบผ่านเว็บไซต์ครับ ปกติวันหนึ่งจะมีทัวร์สองรอบ ตอนเช้ากับตอนบ่าย” มิคาเอลหยิบนามบัตรออกจากกระเป๋าเสื้อกันหนาวแล้วส่งให้คู่สนทนา “ว่างๆ ก็ลองเข้าไปดูโปรแกรมก่อนนะครับ มีอยู่หลายอย่าง นี่ครับ รายละเอียดการติดต่อ”

เธอรับไปแล้วก็ก้มอ่านข้อมูลบนนามบัตรทันที...อ๊วยตาย ผู้ชายให้เบอร์

“อยากได้ข้อมูลอะไรเพิ่มเติมก็โทร. มาสอบถามได้นะครับ แต่ตอนนี้ผมคงต้องขอตัวกลับก่อน เดี่ยวเจ้าตาหิ่จะนอนผมที่กลับไปซ้ำ” เขาเอ่ยยิ้มๆ ก่อนจะลุกขึ้นยืน “ฝากขอบคุณคุณน้ำสำหรับน้ำชาด้วยนะครับ คุณ...”

“วาสิตาคะ เรียกว่าวาก็ได้” กล่าวพร้อมรอยยิ้มหวาน ในที่สุดก็ได้แนะนำตัวเสียที สาวไทยเดินตามเขาไปยังประตูร้านทั้งๆ ที่ยังคงห่อตัวอยู่ในผ้าห่ม ก็รู้หรือกว่ามันคงดูไม่สวย แต่เธอคิดว่าความสวยงามคงไม่เหลือตั้งแต่ตอนที่หน้าทิมหิมะแล้วละ

ไม่เป็นไร เอาไว้ค่อยแก้ตัววันที่ไปฟาร์มเขาก็แล้วกัน

“ยังไงจะขอไปรบกวนที่ฟาร์มเร็วๆ นี่นะคะ คุณ...มีก้า...ไช้มัยคะ”

“มิคาเอลครับ แต่จะเรียกมิคาก็ได้ครับ”

“มิคาเอล” เธอทวนชื่อเขา ก่อนจะลอบยิ้มในใจ...คนอะไร ชื่อ
ก็เพราะ หน้าตาก็ดี เหมาะที่จะเป็นพ่อของลูกที่สุด...อัยย่ะ!

“ยินดีที่ได้รู้จักนะครับ วาสิตา” มิคาเอลเอ่ยชื่อเธอด้วยสำเนียง
แปร่งๆ เล็กน้อย ก่อนจะขยิบตาให้เธออย่างขี้เล่นหนึ่งที่ “ระวังอย่าไป
ตกหลุมหิมะที่ไหนอีกนะครับ”

ร่างสูงเดินออกจากร้านไปแล้ว แต่สาวไทยยังคงนั่งค้างอยู่ที่เดิม
สองมือยกขึ้นประสานกันไว้ที่อก ตรงตำแหน่งหัวใจที่ตอนนี้เต้นรัวเร็ว
แบบบ้าคลั่ง

คุณแม่ขา...หนูรักเขา